

Антракт в смъртта

НОРА РОБЪРТС



НОРА РОБЪРТС

Антракт в смъртта



НОРА РОБЪРТС АНТРАКТ В СМЪРТТА

Превод: Fantastique

chitanka.info

Лейтенант Ив Далас мрази космическите пътувания, но е избрана да води семинар на една конференция в курорта Олимп. Всичко се променя, когато там бива открит мъртъв бодигарда на високопоставен служител от Нюйорската полиция. Някой иска всички подозрения да паднат върху съпруга ѝ — Рурк. Далас се досеща за причината — никой до сега не е успял да го уличи в някакво престъпление. Борбеният дух на лейтенанта се събужда...

„Знанието не е детска игра; не може да се учим без болка.“

Аристотел

„Щастливо дете е това, чийто баща е сключил сделка с дявола.“

поговорка от 16 век

ГЛАВА 1

Мотивите за едно убийство са многобройни и сложни. Някои от тях стари колкото света и земята попила кръвта, пролята от Каин — настойник, но и убиец на брат си. Разбира се, за времето си, този случай е бил доста елементарен за разрешаване поради ограничения брой заподозрени.

В началото на пролетта на 2059 година Земята е толкова пренаселена, че хората напускат родната планета, за да изграждат нови изкуствени светове и спътници в дълбокия Космос. Но способността и уменията им да създават живот на друго място и стремежа им да го постигнат, не ги спира да убиват своите събратя. Начинът, по който го правят, понякога е коварен, често пъти ужасен, но също толкова архаичен и неразбираем като в ранните дни на човечеството, когато човек разцепвал черепа на съседа си като хрупкава маруля.

През вековете човешката природа е измислила много нови алтернативни начини за убиване, както и разнообразие от мотиви и жертви. Това довело до необходимостта от различни начини и средства за наказване на виновните.

Осъждането на виновните и търсенето на справедливост за невинните се е превърнало — може би още при този първи брутален случай на братоубийство записано в историята — в изкуство и наука.

В модерните времена, наказанието за убийство е много повече отколкото „разходка“ до „Земите на Нод“^[1]. Виновните биват затваряни в килии от стомана и бетон, където разполагат с достатъчно време, за да разсъждават къде са сгрешили.

Но да се постави грешника там, където правосъдието смята, че му е мястото, е истинско предизвикателство. За това е необходима система. А системата се нуждае от правила, техническо оборудване, човешки ресурси, организационна структура, както и от вратичка за заобикаляне на законите. И семинари, провеждани от време на време, с цел обучение и информация.

Що се отнася до лейтенант Ив Далас, тя по-скоро предпочиташе да застане лице в лице с орда наркомани, отколкото да участва в семинар, свързан с убийствата. В края на краищата наркоманите не я притесняваха до смърт. И сякаш не бе достатъчно, че я бяха избрали да посети Междупланетната конференция по закон и сигурност, където нейният командир я пращаше да чете лекции, ами и проклетия цирк бе организиран извън пределите на планетата.

Не можеха ли тези идиоти да го направят в Ню Йорк, мислеше си Ив, докато лежеше по очи в хотелското легло. Толкова ли не можеха да намерят място на шибаната планета, което да ги задоволи. Не, трябваше да запратят куп ченгета и техника в Космоса.

Боже, как мразеше космическите пътувания.

И от всички известни места във Вселената организационният комитет беше избрал да ги прати в курорта Олимп.

Не бе достатъчно, че е ченге, което трябваше да се занимава с неща, които не са нейна работа, ами и трябваше да чете лекции в зала, която се намиреше в един от възмутително шикозните хотели притежавани от съпруга ѝ.

Това беше унизително.

Подъл кучи син, помисли си тя, докато се чудеше дали беше останала здрава костница по цялото ѝ тяло, което буквално бе смазано по време на кацането ѝ на Олимп. Беше го планирал, а след това направил. И сега тя плащаше за това.

Щеше да ѝ се наложи да участва в разговори, да присъства на срещи. Мили Боже, трябваше да произнесе и реч. И след по-малко от седмица щеше да бъде принудена отново да влезе в този причудлив летящ смъртен капан на Рурк и да преживее завръщането у дома.

И тъй като само при мисълта за това стомахът ѝ се преобръщаше, тя започна да разсъждава за предимствата да остане до края на живота си на Олимп.

Какво лошо има в това?

Тук имаше хотели, казина, къщи, барове и магазини. Което означаваше, че тук живеят хора. А където имаше хора, благословени да са користните им сърца, съществуваше и престъпност. Имаше ли престъпност, трябваше и ченгета. Можеше да замени значката си от нюйоркската полиция срещу значка на Междупланетните Правоохранителни Органи (МПО).

— Бих могла да работя в системата на МПО — промърмори тя, завряла лице в чаршафа.

— Разбира се — в другия край на стаята Рурк приключи с изучаването на отчета за един от многобройните му имоти. — След известно време, без никакво колебание ще летиш между планетите и космическите спътникови станции. И ще изглеждаш очарователно в една от синьо-белите униформи с високи ботуши до коленете.

Малката ѝ фантазия се изпари. Все пак пътуването в космоса си оставаше пътуване в космоса.

— Целуни ме отзад.

— С най-голямо удоволствие — отговори Рурк като се приближи до леглото и притисна устни върху дупето ѝ. След това започна да проправя с целувки пътечка нагоре по гърба ѝ. За разлика от съпругата му, на него космическите пътувания му действаха възбуждащо.

— Ако се надяваш на секс, приятел, помисли си отново.

— Тъкмо това правя — наслаждаваше се на дългото ѝ слабо тяло. Когато стигна до тила ѝ, потърка устни точно в основата на късо подстриганата ѝ коса. Почувства я как потръпва, усмихна се и я обърна. Докосна с върха на пръста си малката вдлъбнатина на брадичката ѝ и се намръщи.

— Все още ли чувстваш слабост?

Златистокафявите ѝ очи го погледнаха сърдито. Широките ѝ пълни устни се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Когато се почувствам отново във форма, ще смачкам красивата ти физиономия.

— Ще го очаквам с нетърпение. А сега... — той се протегна и започна да разкопчава ризата ѝ.

— Развратник.

— Пак заповядай, лейтенант — защото тя му принадлежеше и му доставяше удоволствие да се грижи за нея. Нежно целуна гърдите ѝ, после издърпа ботушите и смъкна панталона ѝ. — Надявам се скоро да стигнем до извратената част от нашата програма. Но за сега... — вдигна я и я пренесе през спалнята. — Мисля да опитаме малка възстановителна послелетателна терапия.

— Но защо трябва да бъда гола?

— Обичам, когато си гола — и влезе в банята.

Не, това не е баня, размишляваше Ив. Това беше твърде обикновена дума за този оазис на чувствени плътски наслади.

Ваната приличаше на тъмносиво езеро, което се пълнеше от блестящи сребристи тръби, съединени във формата на цвете. Големи розови храсти с бели цветове, колкото чинийки, ограждаха от двете страни мраморните стълби отвеждащи към душ-зоната, където по блестящите стени нежно струеше водопад. Високите цилиндри, поставени за подсушаване, бяха обкръжени от цветове и листа. Ив си представи, че когато някой използва един от тях, ще изглежда като статуя в градина. Стена от стъкло разкриваше гледката на безоблачно небе, което добиваше златист оттенък от защитния екран.

Съпругът ѝ я положи върху меките възглавнички на стола за спане и се приближи към една от извитите стойки, разположени в стените. Той плавно плъзна един панел и набра програма на открилия се пулт за управление. Вода започна да пълни ваната, светлината избледня и музика — нежно изпълнение на струнни инструменти — изпълни въздуха.

— Ще се къпя ли? — попита тя.

— Всяко нещо с времето си. Сега се отпусни. Затвори си очите.

Но тя не го направи. Беше толкова възбуждащо да го наблюдава как се движи из стаята, за да изсипе нещо пенесто във ваната, а след това да налее някаква бледозлатиста течност в чаша.

Рурк беше висок и притежаваше вродена грация. Като котка, помисли си тя. Голяма опасна котка, която само се преструваше на укротена, когато беше в подходящо настроение. Косата му беше черна и гъста, по-дълга от нейната собствена. Стигаше почти до раменете му и образуваше свършена рамка около лицето, което я караше да си мисли едновременно за тъмни ангели, обречени поети и безжалостни воини.

Когато я погледнеше със своите страстни, диво сини очи, любовта ѝ към него я обхващаше толкова бързо и силно, че сърцето ѝ спираше от болка. Той ѝ принадлежеше, помисли си Ив, бившето лошо ирландско момче, което само бе изградило живота си, постигнало щастието и извоювало своето място честно, а може би и — нямаше смисъл да го отрича — с мошеничество.

— Изпий това.

Той обичаше да се грижи за нея, помисли си Ив и взе чашата, която ѝ предложи.

Тя, безпризорното дете, безкомпромисното ченге, все още не можеше да разбере, дали това я дразни или вълнува. Предполагаше, че преди всичко я обърква.

— Какво е?

— Нещо вкусно — взе обратно чашата от ръката ѝ и отпи малко, за да докаже думите си.

Както винаги се оказа прав, помисли си Ив, след като отпи от течността. Рурк мина зад креслото. Нежно докосна раменете ѝ; удоволствието, изписано на лицето му, беше прекалено явно и тя подозрително присви очи.

— Затвори очи — повтори той и постави очила на лицето ѝ. — Само за минута — добави.

Цветове затанцуваха под затворените ѝ клепачи, преминавайки от тъмносиньо към наситеночервено, с бавно сменящи се образи. Усети как ръцете му, намазани с нещо прохладно и ароматно, започнаха да масажират раменете и напрегнатите мускули на врата ѝ.

Организмът ѝ, разнебитен от полета, започна да възвръща нормалната си форма.

— Какво пък, това не е лошо — промърмори тя и си позволи да се унесе.

Рурк взе чашата от ръката ѝ, когато тялото ѝ се „потопи“ в десетминутната възстановителна програма, която беше избрал. Беше ѝ казал, че е за минута. Излъга.

Когато тя се унесе напълно, той се наведе, целуна я нежно по челото и я зави с копринено покривало. Знаеше, че нервното напрежение я беше изтощило напълно. Като се добавеше към това стреса и умората от успешно приключилия труден случай и изпращането ѝ веднага след това на тази омразна за нея извънпланетна командировка, нищо чудно, че организмът ѝ се бе „скапал“.

Остави я да спи и излезе да се занимае с няколко незначителни подробности, свързани с вечерните мероприятия. Върна се тъкмо, когато таймера на програмата сигнализира тихо и Ив се разшава.

— Уау — запримига тя и прокара ръка през косата си, когато Рурк ѝ свали очилата.

— Чувстваш ли се по-добре?

— Чувствам се страхотно.

— Лесно се справи със стреса от полета. Ваната трябва напълно да довърши процеса на възстановяване.

Тя погледна към ваната, която вече се беше напълнила и пяната леко се поклащаше на местата, където тръбите вливаха водата.

— Обзалагам се, че така ще стане — усмихна се и стана, прекоси банята и се потопи в малкото езеро. — Може ли още малко вино, или каквото, по дяволите, беше онова?

— Разбира се — той ѝ донесе пълна чаша и я постави на широкия плот, зад главата ѝ.

— Благодаря. Трябва да кажа, че това е някаква... — замря, притискайки пръсти към слепоочието си.

— Ив? Главата ли те боли? — той разтревожено протегна ръка и с едно преобръщане се озова във водата до нея.

Когато Рурк подаде глава на повърхността, тя се ухили и собственически постави ръка между краката му.

— Подмазвач — каза тя.

— Развратница.

— О, да. Нека ти покажа как завършва тази малка възстановителна програма, умнико.

Отпочинала и доволна, Ив бързо се мушна в цилиндъра за подсушаване. Ако ѝ оставаха само няколко дни живот, преди случаен метеорит да удари совалката или да изгори жива при взрив на ракетно гориво по пътя за вкъщи, то тя можеше да ги оползотвори по най-добрия начин. Взе халата, облече го и бавно се отправи обратно към спалнята.

Рурк обул вече панталоните си, изучаваше някакви закодирани символи пробягващи по екрана на телелинка, поставен в спалнята. Нейната рокля, все пак предположи, че това е рокля, беше просната върху леглото. Ив намръщено погледна огромния поток прозрачна бронзова тъкан и приближи да опипа материята.

— Това аз ли съм го опаковала?

— Не — отвърна той, като дори не си направи труда да се обърне; и така доста ясно можеше да си представи подозрителният ѝ сърдит поглед. — Ти опакова ризи и панталони, достатъчни за няколко

дни. Съмърсет внесе няколко корекции в твоя гардероб за конференцията.

— Съмърсет — името излезе през зъбите ѝ като съскане на змия. Икономът на Рурк беше като трън в задника ѝ. — И ти му позволи да си вре лапите в дрехите ми? Сега ще трябва да ги изгоря.

Въпреки, че за изминалата година съпругът ѝ бе нанесъл сериозни изменения в гардероба ѝ, там, по негово мнение, все още имаше няколко неща, които заслужаваха да бъдат изгорени.

— Той рядко си вре лапите. Хайде, че сме малко закъснели — добави той. — Коктейлът започна преди десет минути.

— Само оправдание за един куп ченгета да се напият до припадък. И не разбирам защо трябва да се обличам с *тази* дреха?

— Имидж, скъпа Ив. Ти си „гвоздеят на програмата“ и една от ВИП-персоните на мероприятиято.

— Мразя тази част. Достатъчно гадно е, че трябва да присъствам на твоите сделки.

— Не е нужно да нервничиш по повод семинара.

— Кой е казал, че съм нервна? — тя грабна роклята. — Не се ли вижда през това нещо?

Устните му се извиха леко.

— Не съвсем.

„Не съвсем“ е точната дума, реши Ив. Тоалетът бе лек, като облак и беше изключително удобен. Тънките слоеве плат едва прикриваха най-важните ѝ места. Все пак, тъй като нейния вкус за мода можеше да се нанесе върху повърхността на микрочип и оставаше още място, тя реши, че Рурк знае какво прави.

Заслушана в смесицата от гласове, които ставаха все по-силни с приближаването им към балната зала, тя поклати глава.

— Обзалагам се, че половината вече са „готови“. Тук се предлагат първокласни питиета, нали?

— Само най-доброто за нашите трудолюбиви държавни служители.

Тъй като познаваше жена си, Рурк я хвана за ръка и я издърпа през отворените врати на салона. Балната зала бе огромна и претъпкана. Гостите идваха от цялата планета и всички нейни

спътници. Полицейски служители, техници, експерт-консултанти — мозъците и мускулите на правоохранителната система.

— Не се ли чувстваш нервен от това, че се намиращ в едно и също помещение с — колко сме тук — някъде около четири хиляди полицаи? — попита го тя.

— Напротив, лейтенант — отвърна ѝ през смях. — Чувствам се надеждно защитен.

— Някои от тези момчета, вероятно са се опитвали да те арестуват някога.

— И ти също — той хвана ръката ѝ и преди тя да успее да го спре, я целуна. — И виж до къде те доведе това.

— Далас!

Полицай Дилия Пийбоди, облечена в къса червена рокля, вместо стандартната си изгладена униформа, се втурна към тях. Тъмната ѝ коса беше бухнала и подвита в краищата. А високата чаша в ръката ѝ беше вече наполовина празна, отбеляза Ив.

— Пийбоди. Изглежда все пак си се добрала до тук.

— Транспортът беше точно по разписание, без проблеми. Рурк, това място е наистина зашеметяващо. Не мога да повярвам, че съм тук. Благодаря ти, че ме взе със себе си, Далас.

Ив не бе го планирала точно като услуга. Беше решила, че след като ѝ се налага да търпи лекциите, то и нейната помощничка трябва да страда. Но съдейки по държанието ѝ, Пийбоди сякаш летеше от удоволствие.

— Дойдох с Фийни и съпругата му — продължи Пийбоди. — И доктор Майра, съпругът ѝ, Морис, Дики Беренски, Сайлс от отдела по сигурността, Люард от отдела за борба с престъпността — те всички са някъде наоколо. И още няколко момчета от Централното управление и от няколко полицейски участъка. Нюйоркската полиция наистина е добре представена тук.

— Страхотно — можеше да очаква, че подигравките по повод нейното изказване, ще я преследват в продължение на седмици.

— По-късно ще си организираме една малка среща в зала „Лунен пейзаж“.

— Среща? Та нали вчера се видяхме.

— На Земята — устните на Пийбоди, оцветени в яркочервено бяха готови да се нацупят. — Това е различно.

Ив хвърли намръщен поглед към вталената вечерна рокля на своята помощничка.

— На мен ли го казваш!

— Дами, защо да не ви донеса по едно питие? Ив, вино? А за теб, Пийбоди?

— Аз искам един „Страхотен оргазъм“. В смисъл, напитката, а не... е, не истински.

Развеселен, Рурк я потупа по рамото.

— Ще се погрижа за това.

— О, Боже, ако той може... — промърмори Пийбоди, когато Рурк се отдалечи.

— Млъкни — Ив огледа залата, като мислено отдели ченгетата от техните половинки, от техническия персонал и консултантите. Фокусира погледа си върху голяма група, събрала се в югоизточния ъгъл на залата. — Какъв е проблемът там?

— Това е „голямата клечка“. Бившият командир, Дъгълс Р. Скинър — Пийбоди вдигна чашата си за тост към него и отпи голяма глътка. — Среца ли сте се?

— Не. Въпреки, че много съм слушала за него.

— Той е легенда. Аз още не съм се срещала с него, защото, откакто влязох в залата, около него непрекъснато има най-малко сто човека. Прочела съм повечето от книгите му — затова как е преживял Градските войни, защитавайки своята територия. Бил е ранен по време на обсадата на Атланта, но продължил да поддържа отбраната. Той е истински герой.

— Пийбоди, полицаите не са герои. Ние просто си вършим работата.

[1] След убийството на Авел, Каин избягал в земите на Нод, които, според Библията, се намирили на изток от Едем. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Ив не се интересуваше от легенди, герои или пенсионирани ченгета, които получаваха огромни хонорари за четене на лекции или консултации. Единственото ѝ желание бе да довърши питието си в чашата, да отчете присъствието си на приема — и то само, защото нейният командир ѝ нареди да го направи — и тихичко да се измъкне от тук.

Утре — помисли си тя, — ще настъпи скоро и е време да се захвана за работа.

Съдейки по шума на тълпата, и останалите мислеха същото.

Но се оказа, че легендата се интересува от Ив. Докато тя стоеше с чаша вино в ръка и пресмяташе най-незабележимия маршрут за измъкване от залата, някой я потупа по рамото.

— Лейтенант Далас — слаб мъж с тъмна коса, подстригана толкова късо, сякаш бе залепил шкурка на черепа си, ѝ кимна. — Брайсън Хейс, личен асистент на командир Скинър. Командирът много би искал да се срещне с вас. Може ли да дойдете с мен.

— Командирът — отвърна тя, когато Хейс се приготви да тръгне, — изглежда доста зает в момента. Аз ще бъда тук цялата седмица.

Хейс бавно примига и глупаво се вгледа в нея.

— Командирът би искал да се срещнете сега, лейтенант. Графикът му по време на конференцията е запълнен.

— Вървете — прошепна Пийбоди и леко побутна Ив по лакътя. — Хайде, Далас.

— Ние с радост ще се срещнем с командир Скинър — Рурк реши проблема, като остави чашата си настрана, а после хвана под ръка Ив и Пийбоди. Това му спечели предания като на кученце поглед на помощничката и мрачния сърдит поглед на съпругата му. И преди Хейс да успее да възрази или да се съгласи, Рурк поведе двете жени през залата.

— Ти правиш това, просто за да ме вбесиш — изкоментира Ив.

— Не съвсем, но ще ми достави удоволствие да вбеся Скинър. Просто малко политика, лейтенант — той приятелски й стисна ръката. — Нищо не ми пречи да си поиграя малко с тях.

Рурк се мушна плавно през тълпата и само се усмихна, когато Хейс, чийто мускули играеха на челюстта му, ги догони и им разчисти пътя през последната група хора.

Скинър бе нисък на ръст. Неговата слава беше доста голяма и факта, че той едва достигаше до рамото на Ив я изненада. Тя знаеше, че е на седемдесет, но явно се поддържаше във форма. Кожата на лицето му имаше бръчки, но не беше провиснала — бе стегната, също като тялото му. Подстриганата му по военно коса, беше посивяла, но не и оредяла. Очите му, под правите сребристи вежди, бяха с цвят на студен син мрамор.

Той държеше ниска чаша, пълна с бистра кехлибарена течност. Тежък златен пръстен, символизирац полувековен брак, блестеше на пръста му.

Ив прецени мъжа за няколко секунди и той, както тя забеляза, направи същото с нея.

— Лейтенант Далас.

— Командир Скинър — тя пое протегнатата му ръка, която се оказа хладна, суха и по-крехка, отколкото бе очаквала. — Моята помощничка, полицай Пийбоди.

Неговият поглед се задържа още малко върху лицето на Ив, след това се премести към Пийбоди. Устните му се изкривиха в усмивка.

— Полицай, винаги е удоволствие за мен да срещна един от нашите служители в униформа.

— Благодаря, сър. За мен е чест да се запозная с вас, командир. Вие сте една от причините, поради които постъпих в полицията.

— Сигурен съм, че Нюйоркската полиция е имала късмет с вас. Лейтенант, аз бих...

— Моят съпруг — прекъсна го Ив, — Рурк.

Лицето на мъжа не трепна, но погледът на Скинър стана хладен.

— Да, познавам Рурк. През последните десет години, отделих известно време, за да ви проуча.

— Поласкан съм. Предполагам, че това е съпругата ви — Рурк насочи вниманието си към жената до Скинър. — Удоволствие е да се запозная с вас.

— Благодаря ви — нейният говор бе мек, като на жителка на южните щати. — Вашият Олимп е едно грандиозно постижение. Очаквам с нетърпение да разгледам по-голямата част от него, докато сме тук.

— Ще бъда щастлив да организирам за вас екскурзия и транспорт.

— Вие сте много мил — тя леко докосна с ръка рамото на мъжа си.

Съпругата на командира беше поразителна жена. Ив реши, че тя трябва да е приблизително на годините на мъжа си, тъй като дългогодишният им брак, бе част от безупречната репутация на Скинър. Но или превъзходното ДНК, или отличния екип от специалисти, поддържаха у нея красотата на младостта. Косите ѝ бяха наситено черни, а прекрасния цвят на кожата издаваше смесената ѝ раса. Тя носеше роклята от лъскаво сребро и блестящите диаманти така, сякаш беше родена за това.

Когато погледна към Ив, в очите ѝ се четеше учтив интерес.

— Съпругът ми се възхищава от работата ви, лейтенант Далас, а неговото възхищение не може много лесно да се заслужи. Рурк, защо не дадем на тези две ченгета малко време да си поговорят за работа?

— Благодаря ти, Бел. Ще ни извините ли, полицаи? — Скинър посочи към маса, охранявана от трима мъже в черни костюми. — Лейтенант, ако обичате, заповядайте.

Когато двамата седнаха, мъжете отстъпиха крачка назад.

— Бодигардове на полицейска конференция?

— Навик. Обзалагам се, че вашето лично оръжие и значката ви са в дамската ви чантичка.

Тя потвърди с леко кимване. Би предпочела да ги носи на себе си, но такива аксесоари не подхождаха на роклята ѝ.

— За какво е всичко това, командире?

— Бела беше права, аз се възхищавам от вашата работа. Бях заинтригуван, когато узнах, че участваме в една и съща програма. Обикновено не се съгласявате да четете лекции.

— Не. Харесва ми да бъда на улицата.

— Аз също. То е като вирус в кръвта — той се облегна назад и прехвърли чашата си в другата ръка. Ив с изненада забеляза, че ръцете му леко треперят. — Но работата на улицата не означава, че задължително трябва да бъдем навън. Необходимо е някой да командва — да седи зад бюрото, в кабинета, в оперативния център. Този някой трябва да е добро ченге, умно ченге, което да расте в кариерата. Като вас, лейтенант.

— Доброто ченге и умното ченге, разрешават случаи, като вкарват зад решетките лошите.

Възрастният мъж се изсмя.

— Мислите ли, че това е достатъчно за капитанските пагони, за командирската звезда? Не, думата „наивна“ не фигурираше в нито един от докладите, които съм чел за вас.

— Защо трябва да четете доклади за мен?

— Аз може да съм се оттеглил от активна служба, но съм консултант. Моят глас все още се чува — той отново се облегна на масата. — Вие работихте и успяхте да разкриете много нашумели случаи на убийства, лейтенант. Макар че невинаги одобрявам вашите методи, резултатите са неоспорими. Рядко ми се случва да съдя дали една жена полицай е достойна за командващ.

— Извинете. Още един път и по-подробно. Жена?

Начинът, по който той махна с ръка, ѝ подсказа, че неведнъж бе водил подобни дискусии и е смъртно уморен от тях.

— Вярвам, че мъжете и жените имат различни основни функции. Мъжът е воин, осигурява храната, защитава. Предназначението на жената е да ражда и да се грижи за потомството или с една дума — да бъде майка. Има множество научни теории, които подхранват тази теза и в добавка обществени строеве и религии, които я подкрепят.

— Така ли? — рече тихо Ив.

— Откровено казано, никога не съм одобрявал жени да работят в полицията или в определени граждански служби. Те често се явяват отвличащи вниманието дразнителни и рядко успяват напълно да се отдадат на работата си. Бракът и семейството — както трябва и да бъде при жените — бързо вземат предимство.

— Командир Скинър, при тези обстоятелства, най-учтивото, което мога да се сетя да кажа, е, че вие сте пълен глупак.

Той се разсмя силно и от душа.

— Вие оправдавате своята репутация, лейтенант. От вашето досие също така личи, че сте умна и значката за вас не е просто украшение върху костюма. Това е вашата същност. Или в крайна сметка така беше досега. В течение на петдесет години, аз променях света към добро и се справях с това, без да опетня репутацията си. Аз правех това, което трябваше да се направи и после преминавах към следващото. Станах командир на четиридесет и четири години. Бихте ли искали да кажете същото за себе си?

Ив разбра, че играта е започнала и запази изражението на лицето си и тона на гласа си неутрални.

— Не съм мислила за това.

— Ако е така, вие ме разочаровате. И ако наистина е вярно, вече ви е време да се замислите. Знаете ли, лейтенант, колко близо щяхте да сте сега до званието капитан, ако не бяхте предприели няколко неблагоприятни решения, касаещи вашият личен живот?

— Наистина ли? — в стомаха ѝ започна да се надига пареща вълна. — А откъде вие знаете, кой от отдел „Убийства“ в Нюйоркската полиция какви шансове за повишение има?

— Направих така, че е моя работа да го знам — свободната му ръка, свита в юмрук, леко и ритмично потупваше по масата. — За съжаление от активната ми служба остана една недовършена работа. Един обект, който не се задържа в полезрението ми достатъчно дълго, за да го тикна зад решетките. Но заедно с вас бихме могли да го направим. Аз ще ви съдействам да получите капитанските пагони, лейтенант. А вие ще ми предадете Рурк.

Ив погледна надолу към виното в чашата си и бавно прокара върха на пръста си по ръба ѝ.

— Командире, вие сте посветили половин век от живота си на работата. Проливали сте за кръв за нея. Това е единствената причина, поради която няма да ви ударя в лицето за тази обида.

— Помислете си хубаво — произнесе той, когато Ив стана на крака. — Да позволите чувствата да вземат връх над задълженията, това е неразумен избор. Възнамерявам да закопчея Рурк. И няма да се поколебая да ви отстраня от пътя си, за да го постигна.

Издайки в ярост, тя се наведе много близо до него и прошепна в ухото му:

— Опитайте. Ще разберете, че аз не съм шибан предател — тя отстъпи крачка назад, един от бодигардовете веднага ѝ прегради пътя.

— Командирът — каза той — не е приключил разговора си с вас.

— Затова пък, аз приключих разговора си с него.

Погледът на мъжа в черно се премести за кратко от лицето ѝ и той едва забележимо кимна, преди да приближи към нея и здраво да я хване за ръката.

— По-добре седнете, лейтенант, и изчакайте докато ви разрешат да си тръгнете.

— Махни си ръката. Махни я незабавно или ще ми се наложи да ти причиня болка.

Той само затегна още повече хватката си.

— Седнете си на мястото и изчакайте докато ви разрешат да се оттеглите. В противен случай вас ще ви заболи.

Тя погледна към Скинър, след това в лицето на бодигарда.

— Опитай отново — с къс удар разби носа му, а след това с бърз рязък ритник повали охранителя зад него, който се беше засилил към нея. В момента, в който се завъртя, за да нанесе удара, ръката ѝ вече бе в чантичката и вадеше оръжието. — Дръжте кучетата си на каишка — каза тя на Скинър.

Далас огледа лицата на ченгетата, които се бяха обърнали и крачеха към нея, за да прецени ще има ли проблеми и от тази страна. Взела решение, че не я грози опасност, тя се обърна и тръгна през развълнуваната тълпа. Почти до вратата, Рурк я настигна и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Имаш кръв по роклята, скъпа.

— Да? — все още под пара, тя погледна надолу към малкото петно. — Не е моя.

— Забелязах.

— Трябва да поговоря с теб.

— Ъ-ъ-хмм. Защо не отидем на горния етаж да видим какво може да направи камериера за това петно кръв? Ще ми разкажеш всичко, преди да слезем за по едно питие с приятелите ти от Централното управление.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че познаваш Скинър?

Рурк въведе код за частния асансьор, който водеше в апартамента на собственика на комплекса.

— Не го познавам.

— Но той със сигурност те познава, по дяволите.

— Предположих — изчака, докато се озоват в кабинката на асансьора и тогава я целуна по челото. — Ив, през целия ми живот е имало много ченгета, които са се ровили в моите дела.

— Той все още продължава да рови.

— Моля, нека продължава. Аз съм законен бизнесмен, стълб на обществото. Постигнах това, благодарение любовта на една прекрасна жена.

— Не ме карай да ударя и теб — тя изскочи от асансьора, бързо пресече разкошния апартамент и излезе направо отвън на терасата, за да може да изпусне парата на чист въздух. — Кучи син! Кучият син иска да му помогна да те закопчае.

— Много грубо — каза меко Рурк — да се говори на такава тема след кратко запознанство, и още повече по време на коктейл. Защо си е мислил, че ще се съгласиш?

— Той размаха капитанското звание пред лицето ми. Каза, че щял да ми съдейства да го получа, иначе мога да го забравя заради неблагоприятните решения, които съм взела в личния си живот.

— Имал е предвид мен — веселието му изчезна. — Вярно ли е? Шансовете ти за повишение са пропаднали заради нашите отношения?

— Че откъде, по дяволите, мога да знам? — все още чувствайки обидата, тя се нахвърли върху него. — Смяташ ли, че ми пука за това? Мислиш ли, че правя всичко заради повишението?

— Не — той пристъпи към нея и погали с длани нагоре-надолу ръцете ѝ. — Знам какво те движи. Теб те вълнуват мъртвите — наведе се напред и притисна устни в челото ѝ. — Неправилно те е преценил.

— Това беше глупаво и безсмислено от негова страна. Дори не си направи труда да протака малко преди да ми нанесе удара. Лоша стратегия — продължи тя. — Лош подход. Той иска задника ти, Рурк, и то толкова силно, че е готов да рискува да го обвинят в опит за подкуп на длъжностно лице. Ако доложи за този разговор... и ако някой ми повярва... Защо, какво става?

— Не знам — „а това, което не знаеш — помисли си той — винаги носи в себе си опасност.“ — Ще го изясня. Във всеки случай, ти със сигурност внесе оживление на приема.

— Обикновено действам по-фино — просто забивам коляно в топките на идиота, за да се отстрани от пътя ми, но Скинър запя песен за това как жените не били длъжни да работят, защото трябвало да бъдат майки. В този случай, удара по топките просто щеше да изглежда твърде женски.

Той се засмя и я притегли към себе си.

— Обичам те, Ив.

— Да, да — тя отново се усмихна, когато обви ръце около него.

По принцип да седи притисната задник до задник на една маса в клуб, където развлекателната програма включва музика, заплашваща да спуга тъпанчетата, не съвпаднаше с представите на Ив за приятно прекарване на времето. Но докато се опитваше да се пребори с яростта след разговора със Скинър, бе по-добре да е сред приятели.

Около масата бе пълно с най-добрите в Ню Йорк. Дупето ѝ беше притиснато между Рурк и Фийни — капитан на отдела за електронна обработка. Обикновено мрачното лице на Фийни застина в учудване, когато погледна към сцената.

От другата страна на Рурк, доктор Майра — елегантна, въпреки обкръжението си — отпи от брeндито си „Александър“ и продължи да наблюдава представлението, което музикалното трио, чийто костюми се състояха единствено от червена, бяла и синя боя за тяло, изпълняваха безумни постмодерни рок рифове^[1] на тема американски народни песни. По-нататък на масата седяха Морис — съдебния медик и Пийбоди.

— Жена ми не трябваше да си ляга — поклати глава Фийни. — Това трябва да се види, за да се повярва.

— Странно шоу — съгласи се Морис. В дългата му тъмна плитка бе вплетена сребърна лента, а реверите на дългото му сако блестяха със същия блясък.

— За патоанатом — помисли си Ив, — той се облича много шик.

— Но Далас днес — Морис ѝ намигна — доста загоря тълпата.

— Ха-ха — върна му Ив.

Морис невъзмутимо се усмихна.

— На Конференцията по сигурност и безопасност, която се провежда на луксозен курорт извън планетата, топченге повали с

ритник бодигард на полицейска легенда. Трябваше да го изиграеш като отделно представление.

— Добър ляв удар — изкоментира Фийни. — И добър завършек на удара с крак. Скинър е задник.

— Защо говориш така, Фийни? — попита Пийбоди. — Той е идол.

— Кой е казал, че идолите не могат да бъдат задници? — Фийни се облегна назад. — Обича да се хвали как е прекарал в самота Градските войни. Говори за тях така, сякаш те са съвкупност от дълг, романтика и патриотизъм. Във всеки случай, главното е да оцелееш, а това е било доста трудно.

— Съвсем типично е за преживелите битка да я описват в романтичен стил — намеси се Майра.

— Няма нищо романтично в прерязани гърла или гледката на Пето авеню осеяно с части от тела.

— Да, много весело — Морис бутна към Фийни нова чаша. — Има още една бира за теб, капитане.

— Полицаяте не се хвалят със свършената от тях работа — Фийни взе бирата си. — Те просто я вършат. И ако бях по-близо, Далас, щях да ти помогна да им натрошим кокалите.

Виното и приказките му настроиха сантиментално Ив и тя ласкаво го бутна по лакътя.

— Можеш да си заложиш задника. Ние можем да отидем, да ги намерим и да победим тези безмозъчни същества. Като завършек на вечерната развлекателна програма.

Рурк положи ръката си на гърба ѝ, когато един от хората му от службата за сигурност дойде до масата, наведе се и зашепна в ухото му. Смехът изчезна от лицето му, когато кимна.

— Някой ви е изпреварил — обяви той. — Това, което е останало от тялото му, лежи на стълбищната площадка между осемнадесети и деветнадесети етаж.

[1] Риф — представлява серия от последователно изсвирени акорди, оформящи даден ритъм или мелодия. Използва се най-вече в рок и джаз музиката в поддържащата ритъм секция, но нередко се явяват и като водещ елемент, а при метъла почти всички песни са изградени главно от китарни рифове, които са основната

характеристика на този жанр. Рифовете могат да бъдат бързи, бавни, продължителни или отсечени, в зависимост от темпото и структурата на песента. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 3

Ив стоеше на площадката на края на стълбището. Някога девствено бели, стените бяха опръскани с кръв и мозък. Гадни следи от двете бяха размазани и по стълбите, върху които бе проснато по очи тялото. Оцелялата част от лицето и костта бяха достатъчни, за да може тя да го идентифицира като мъжа, чийто нос беше разбила няколко часа по-рано.

— Изглежда, че някой друг му е бил много по-ядосан отколкото аз. Твоят човек има ли защитен спрей? — попита тя Рурк.

Когато той ѝ подаде малкия флакон, тя напръска ръцете и обувките си.

— Ще имам нужда от записващо устройство. Пийбоди, помогни на хората от службата по безопасност към хотела да отцепят стълбището. Морис — протегна му флакона, — идваш с мен.

Рурк ѝ подаде миниатюрно записващо устройство, принадлежащо на службата му по безопасност и пристъпи напред.

Ив сложи ръка на гърдите му.

— Никакви цивилни, независимо дали те са собственици на хотела или не. Просто изчакай. Защо не дадеш на Фийни разрешение да конфискува дисковете със записи от видеокамерите в този участък на хотела. Така ще ни спестиш време.

Тя не изчака отговора му, спусна се по стълбите, приближи тялото и приседна до него на пети.

— Това не е направено с юмруци — тя разгледа лицето му. Едната страна беше напълно разбита и буквално хлътнала навътре в черепа, докато другата до голяма степен бе останала недокосната. — Лявата ръка е счупена. Момчето беше левичар. Забелязах това на приема. Вероятно са го нападнали отляво и първо са му счупили ръката.

— Съгласен съм. Далас? — Морис кимна с глава по посока на седемнадесетия етаж. Дебела метална бухалка, покрита със засъхнала кръв, лежеше на стъпалата долу на стълбите. — С това е възможно да

бъдат нанесени такива поражения. Мога да се консултирам с местните съдебни медици по време на аутопсията, но предварителният оглед ми позволява да кажа, че това е оръжието на убийството. Искаш ли да изровя отнякъде няколко специални плика за улики и два комплекта с пособия?

Тя отвори уста да му отговори, но след това шумно въздъхна. Миризмата на смъртта гъделичкаше ноздрите ѝ и това бе твърде познато.

— Тук не е наша територия. Със случая трябва да се заеме полицията на станцията. Дявол да го вземе!

— Би трябвало да има начин да се заобиколи процедурата, все пак твоя човек владее това място.

— Може би...

Тя топна покрития си със защитен спрей пръст в локвата кръв и побутна нещо метално и сребристо. И позна звездата, която носеха на пагоните си хората от охраната на хотела.

— Кой може да е толкова глупав, да пребие до смърт човек, в хотел препълнен с ченгета? — изуми се Морис.

Ив поклати глава и се изправи на крака.

— Давай да започваме.

Когато се качи горе на стълбищната площадка, тя огледа коридора. Ако беше в Ню Йорк, то до сега щеше обстойно да е огледала тялото, да е установила времето на смъртта, да е събрала данните и уликите от местопрестъплението. Щеше да е извикала екипа криминалисти и „метачите“ и изпратила хора да разпитват от вратата на вратата. Но не беше в Ню Йорк.

— Твоята служба по сигурност извести ли вече полицията на станцията? — попита тя Рурк.

— Те са вече на път.

— Добре. Отлично. Ние ще продължим да охраняваме местопрестъплението и ще окажем всякаква помощ — умишлено изключи записващото устройство. — Тук нямам никакви пълномощия. Технически погледнато дори не би трябвало да влизам в района на убийството. По-рано тази вечер имах конфликт с жертвата и това прави ситуацията още по-неприятна.

— Аз притежавам този хотел и държа контролния пакет акции на тази станция. Мога да се обърна за съдействие към всеки представител

на органите по правораздаване.

— Добре, това го изяснихме — тя погледна към него. — На някой от твоите служители по сигурността му липсва звезда на униформата. Тя е там долу, покрита с кръвта на жертвата.

— Ако един от моите хора е отговорен за това, то ти ще получиш пълното ми съдействие за установяване на неговата самоличност и задържане.

Тя кимна отново.

— Така, значи и за това също се изяснихме. Как се осигурява охраната на този сектор?

— С многофункционални камери поставени в коридорите, асансьорите и стълбищата. Пълна звукоизолация. Фийни ще получи всички дискове.

— Той ще трябва да ги даде на полицията на станцията. Когато случая се касае за убийство, те имат максимален срок от седемдесет и два часа, след което са задължени да предадат разследването на МПО. Тъй като МПО има хора тук, то от страна на местните ченгета би било по-разумно да се обърнат към тях още сега.

— Ти това ли искаш?

— Не става въпрос, какво искам аз. Слушай, това не е мой случай.

Рурк извади носна кърпичка от джоба си и изтри кръвта, размазана по ръката ѝ.

— Не е ли?

Той се обърна, тъй като от асансьора слезе началника на местната полиция. Ив изобщо не очакваше да види величествена брюнетка в къса черна рокля и с коса, достатъчна да се натъпче един матрак. Докато тя приближаваше към тях по коридора на високите си токчета, Ив чу благоговейната оценка на Морис.

— Оле, какво горещо секси парче!

— Господи, запази самообладание — скара му се Ив.

Брюнетката се спря и бързо се огледа.

— Рурк — произнесе тя с глас, който предизвикваше образи на горещи пустинни нощи.

— Началник. Лейтенант Далас — отдел „Убийства“, Централно управление на нюйоркската полиция и доктор Морис — експерт от отдела по съдебна медицина в Ню Йорк.

— Да. Дарсиа Анджелио — началник на полицията на Олимп. Извинете външният ми вид. Бях на едно от мероприятията за „Добре дошли“. Съобщиха ми за предполагаемо убийство.

— Убийството е установено — каза ѝ Ив. — Жертвата е мъж, кавказки тип, 35–40 годишен. Пребит. Оръжието е метална бухалка, оставена на местопрестъплението. Предварителният оглед показва, че той е мъртъв от около два часа.

— Бил е направен предварителен оглед? — попита студено Дарсиа.

— Да.

— Добре. Няма да спорим по този въпрос. Аз лично ще огледам преди моя екип да пристигне тук.

— Там всичко е оплескано — Ив хладнокръвно ѝ подаде флакона със защитния спрей.

— Благодаря.

Дарсиа събу вечерните си обувки. Ив не би могла да я вини за това, тя направи същото нещо, когато си спомни за своите. Приключила, брюнетката ѝ върна обратно спрея, извади от чантичката си записващо устройство и го прикрепи към деколтето на роклята си, която съблазнително обгръщаше гърдите ѝ.

Морис дълбоко въздъхна, когато жената започна да слиза надолу по стълбите.

— Къде ги намираш? — попита той Рурк. — И как мога да взема една за себе си?

Преди Ив да успее да му изръмжи, в коридора се появи забързания Фийни.

— Има проблем с дисковете — обяви той. — Камерите на стълбището са били изключени за петдесет минути. За този период на записите няма нищо друго, освен статична картина. Същото се отнася и за камерите в коридора на двадесетия етаж, където има два промеждутъка от шестдесет секунди със статична картина. Някой много добре е знаел какво прави — добави той. — Това е една сложна система с безотказна резервна схема. Тук е действал професионалист, с достъп до оборудването.

— С този интервал от време трябва да има най-малко две участващи лица — установи Ив. — Било е предумишлено, а не импулсивно и не от страст.

— Установи ли самоличността на жертвата? Аз мога да го проверя.

— Началникът на полицията се появи на сцената — каза Ив равнодушно.

За момент Фийни изглеждаше озадачен.

— О, да. Съвсем забравих, че не сме си у дома. Местните ще ни вземат ли случая?

— Той никога не е бил ваш — каза Дарсиа, идвайки от стълбището — в качеството си на официални разследващи.

— Напротив — отвърна Рурк. — Аз поисках помощ от лейтенанта и нейния екип.

Раздразнение проблесна по лицето на Дарсиа, но тя бързо успя да се справи с него.

— Това е ваше право. Лейтенант, може ли за момент?

Без да дочака отговор, брюнетката тръгна надолу по коридора.

— Безцеремонна, напориста и защитава своята територия — Ив изглежда Рурк. — Ти определено умееш да ги избираш.

Той само се усмихна, когато съпругата му се отдалечи.

— Да, определено умея.

— Слушайте, Анджело, ако искате да ми сритате задника заради предварителния оглед, само си губите времето, моето също — Ив свали своето записващо устройство и й го подаде. — Аз установих убийството по молба на собственика на хотела. После се оттеглих. Не искам работата ви и не желая вашия случай. На мен ми стига и кръвта, която газя в Ню Йорк.

Дарсиа отметна гривата на блестящите си черни коси.

— До преди четири месеца, аз арестувах незаконните търговци в Колумбия, като ежедневно рискувах собствения си живот и при това едва бях в състояние да платя наема на вонящия малък двустаен апартамент. В днешно време, ченгетата не са особено ценени в моята страна. А сегашната работа ми харесва — тя отвори чантичката си и пусна вътре записващото устройство на Ив. — Не рискувам ли да изгубя работата си, ако откажа да предам този случай на жената на моя работодател?

— Рурк не води моите битки и не уволнява хората за това, че те не са съгласни с мен за нещо.

— Добре — кимна Дарсиа. — Аз работех с нелегални измамници и обирджии дванадесет години. И съм добро ченге. Убийството обаче не е по моята специалност. Не ми харесва идеята за споделяне на разследването, но бих оценила всяка помощ, която вие и вашите сътрудници сте готови да ми дадете по този случай.

— Чудесно. Тогава за какво беше цялата тази игра?

— Накратко? За да бъдем вие и аз наясно, че този случай е мой.

— Тогава трябва да сте наясно, че по-рано тази вечер, аз ударих жертвата в лицето.

— Защо? — попита Дарсиа подозрително.

— Той се изпречи на пътя ми.

— Разбирам. Интересно ще можем ли да разрешим случая, без да си заставаме една на друга на пътя.

Два часа по-късно, за удобство, двете водещи разследването страни се събраха в местния офис на Рурк.

— Жертвата е идентифицирана, като Реджиналд Уийкс, тридесет и осем годишен. Местожителство — Атланта, Джорджия, Земята. Женен, без деца. Настоящ работодател — корпорация Дъглас Р. Скинър — изпълняващ функцията личен бодигард — приключила, Дарсиа кимна на Ив.

— При огледа на тялото на местопрестъплението, е установена масивна травма — продължи Ив излагането на фактите. — Причина за смъртта най-вероятно е фрактура на черепа. Лявата част на главата и тялото са силно повредени. Жертвата е била левичар, а този начин на нападение показва, че нападателят е знаел за това. Камерите за охрана на стълбището и на двадесетия етаж са били изключени до и по време на убийството. Металната бухалка е иззета като веществено доказателство и се предполага, че е оръжието на убийството. Като улика също е взета и посребрена еполетна звезда — част от униформата на хотелската охрана. Началник Анджело?

— Основните данни, събрани до сега за Уийкс, не показват престъпна дейност. На сегашната си месторабота е от две години. Преди нея е бил нает от „Дясна сила“ — фирма, която се занимава с

личната сигурност и консултации по охрана за членовете на Консервативната партия. Преди това е служил в армията — погранични войски — в продължение на шест години.

— Това ни говори, че знае как да изпълнява заповеди — продължи Ив. — Тази вечер той ми препречи пътя, защото Скинър или някой от неговите подчинени, му бе дал сигнал да го направи. Той ме хвана поради същата причина. Обучен е и ако е бил толкова добър, за да прослужи шест години в погранични войски, и да получи място в „Дясна сила“, то той не е този тип човек, който ще излезе на звукоизолирано стълбище, дори и под принуда. Ако е бил нападател в коридора, то там би трябвало да има следи. Ако е бил нападател на двадесетия етаж, то какво, по дяволите, е търсел там? Неговата стая, залата за брифинг по сигурността и апартамента на Скинър — всички са на двадесет и шестия етаж.

— Може да е имал среща с жена — Фийни протегна краката си. — По уговорка.

— Това е идея — съгласи се Ив. — Всички улики сочат, че това е планирано нападение, а жената може да е използвана, като примамка. Длъжни сме да го потвърдим или да го отхвърлим. Искаш ли да се заемеш с това, Фийни?

— Капитан Фийни може да помогне на моите офицери в тази посока на разследването — Дарсиа само повдигна вежди, когато Ив се обърна към нея. — Ако той е съгласен. И както се надявам, ще продължи да работи с отряда на хотелската охрана.

— Ние сме наистина мил екип — каза Ив с широка усмивка.

— Отлично. Следователно няма да имате проблеми да ме придружите до двадесет и шестия етаж да съобщим на работодателя на жертвата за смъртта на неговия бодигард.

— Нито един. Пийбоди, моята помощничка ще дойде с мен — рече бързо Ив, преди Дарсиа да успее да каже нещо друго. — Това не подлежи на обсъждане. Пийбоди — повтори Ив, като с жест ѝ заповяда да я последва на излизане от стаята, и остави Дарсиа да раздава заповеди на своите офицери, — искам да включиш твоего записващо устройство, когато говорим със Скинър.

— Да, сър.

— Ако ме отстранят, ще имам нужда да измъкнеш от местния съдебен лекар новите данни. Ако не успееш да го уговориш, свържи се

с Морис и го накарай да използва старите си връзки в тази област.

— Да, сър.

— Искам да бъде намерена униформата, от която е паднала звездата. Искам да се проверят рециклиращите устройства, камериерите, които се занимават с почистването на дрехите в хотела, както и почистващите служби извън хотела. Поговори си приятелски с нашия земен екип. Искам да знам на минутата, когато са готови рапортите на „метачите“ и криминалистите. Обзалагам се, че по бухалката ще бъдат открити следи от защитен спрей, а на местопрестъплението ще има само кръв от жертвата. Шибан капан — промърмори тя и се обърна, когато Дарсиа излезе.

Началникът на местната полиция не каза нищо, докато извика асансьора и влезе в него.

— Вие срещали ли сте се с Дъглас Скинър, лейтенант?

— Не. Не и до тази вечер.

— Моята информация е, че той специално ви е извикал на своята маса, за да разговаря с вас насаме. Изглежда между вас е възникнало разногласие, и когато жертвата се е опитала да предотврати вашето оттегляне, вие сте го ударили. Това вярно ли е?

— Да.

— За какво беше това разногласие между вас и Дъглас Скинър?

— Аз заподозряна ли съм в този случай или консултант?

— Вие сте консултант, и като такава ще ви бъда благодарна за всяка информация.

— Ще си помисля за това — Ив излезе от асансьора на двадесет и шестия етаж.

— Разбира се, ако нямате какво да криете.

— Аз съм ченге — припомни ѝ Ив. — Върху мен този метод няма да проработи.

Тя позвъни на вратата и зачака. Забеляза примигването на зелената светлина на охранителната система и запази непроницаем израз на лицето си, докато устройството сканираше нея и нейните спътници. Секунди по-късно самият Скинър отвори вратата.

— Лейтенант, не е ли малко късно за посещение?

— Никога не е твърде късно за официално посещение. Началник Анджело, Дъгълс Скинър.

— Извинете за притеснението, командир Скинър — гласът на Дарсиа звучеше ниско и с уважение, но лицето ѝ остана спокойно. — Имаме лоши новини. Може ли да влезем?

— Разбира се — той отстъпи назад. Беше облечен в дълга бяла роба, предоставена от хотела, и на нейния фон лицето му изглеждаше преbledняло. Голямата гостна бе слабо осветена и изпълнена с аромата на букетите с рози. Той нареди на осветлението да се увеличи на десет процента и с жест ги покани на дивана. — Моля, дами, седнете. Мога ли да ви предложа нещо? Кафе например?

— Не сме дошли на приказки. Къде бяхте между двадесет и два часа и полунощ?

— Не ми харесва тона ви, лейтенант.

— Моля да ни извините — Дарсиа меко се включи в разговора. — Имахме тежка нощ. Ако мога все пак да ви помоля да ни кажете вашето местонахождение. Това е просто една формалност.

— Съпругата ми и аз се прибрахме в апартамента ни, малко след десет. Легнахме да спим по-рано, тъй като утре имам дълъг и труден ден, планиран до минутата. Какво се е случило?

— Пръснали са мозъка на Уийкс — отговори Ив.

— Уийкс? Реджи? — Скинър се втренчи в Ив. Неговите хладни сини очи се разшириха, потъмняха и сякаш посивяха в тон с кожата му, когато шока се измести от ярост. — Мъртъв? Момчето е мъртво? А вие определите ли местоположението на Рурк? Или бихте отишла толкова далеч, че да прикриете убийство, за да го защитите? Тя нападна Уийкс само преди няколко часа — той посочи към Ив. — Непредизвикано и жестоко нападение над един от моите хора, защото аз я разпитвах за брака ѝ с един престъпник. Вие сте позор за значката си.

— Един от нас наистина е — съгласи се Ив, когато Скинър потъна в едно от креслата.

— Командир — Дарсиа пристъпи напред, — знам, че за вас това е шок. Искам да ви уверя, че полицейското управление на Олимп щателно ще проследи всички възможности в това разследване.

Няколко секунди той не каза нищо, единствения звук бе неговото бързо затруднено дишане.

— Аз не ви познавам, началник Анджело, но знам кой ви плаща. Нямам доверие във вашето разследване, докато то се финансира от Рурк. А сега ме извинете. Нямам какво повече да ви кажа в този

момент. Трябва да се свържа със съпругата на Реджи и да ѝ съобщя, че е станала вдовица.

ГЛАВА 4

— Е, всичко мина добре — Ив разкърши рамене и се отправи към асансьора. — Ако човек няма нищо против да бъде обвинен, че е глупак или мръсно ченге — тя натисна копчето и повика асансьора. — Някога чували ли сте в Колумбия, че който живее в стъклена къща не трябва да хвърля камъни.

— Това не ми харесва — очевидно изнервена Дарсиа влезе в асансьора. — И вашият командир Скинър не ми харесва.

— Хей, той не е мой.

— Той смята, че съм марионетка на Рурк. Защо мисли така и защо вярва, че Рурк е виновен за смъртта на Уийкс?

Спокойната, изпълнена с уважение жена изчезна и на нейно място се появи ченгето с безпощаден поглед и стомана в гласа. Ив видя как Дарсиа Анджело се бе закалила през дванадесетте си години в Колумбия.

— Една от причините е, че Уийкс ме дразнеше, и тъй като аз съм само една слаба жена, предназначена да ражда деца, то единствено моят съпруг, който е войн и защитник и притежава penis, може да доведе нещата до край.

— Аха — Дарсиа замислено прехапа бузата си. — Звучи ми познато. Все пак да пръснеш мозъка на човек е прекалено голямо възмездие за такова дребно прегрешение. Командирът прави твърде смели изводи. Тук трябва да има още нещо.

— Възможно е. Не съм мислила още по този въпрос. Освен това, Скинър ми се стори много бодър за човек, който вече си е легнал да спи. И докато светлината в гостната беше слаба, когато влязохме, то тя беше включена на пълна мощност в дясната спалня. Не беше затворил плътно вратата на излизане.

— Да, и аз забелязах.

— Разположението на апартамента му съвпада с нашия. Във втората спалня отляво също светеше. Жена му бе откряла вратата — тя подслушваше.

— Това не съм го забелязала — замислено произнесе Дарсиа, после погледна назад, когато Пийбоди промърмори нещо.

— Тя също го е пропуснала — рече Ив. — Моята помощничка мрази това. Щом Бела Скинър подслушва от втората спалня, значи тя не е спала с командира в една стая. Няма съпружеска идилия, което е интересно. Няма и алиби.

— Какъв мотив би имал Скинър, за да убие един от собствените си телохранители?

— И за това ще помисля. Искам да проверя някои неща — тя спря асансьора, за да могат Дарсиа и Пийбоди да слязат. — Ще се свържа с вас.

Да върви в крак с Дарсиа Анджели не означаваше, че не може да предприеме някои собствени странични ходове. Ако щеше да участва в разследване на убийство извън собствената си територия, без обичайната си система и когато значката ѝ бе малко повече от просто украшение, то тя бе готова да използва всички средства, които имаше на разположение.

Имаше едно специално средство, което знаеше, че е много универсално и гъвкаво.

Тя беше омъжена за него.

Ив намери Рурк, както очакваше, пред компютъра в спалнята. Той беше свалил смокинга си и запретнал ръкави. До него имаше кана с кафе.

— Откри ли нещо? — взе чашата му и жадно изпи половината кафе.

— Нищо, което да свързва мен или някой от моите бизнеси със Скинър. Имам известни интереси в Атланта, естествено.

— Естествено.

— Комуникации, електроника, развлекателна индустрия. Недвижими имоти, разбира се — той взе чашата си от нея и лениво погали задника ѝ със свободната си ръка. — И по време на един прекрасен промеждутък, преди връзката ми с теб, притежавах добре печелившо контрабандно предприятие. Федералните нарушения...

— Нарушения? — повтори тя.

— Може да се каже. Нищо, което води до сблъсък с държавната и местната власт.

— Значи пропускаш нещо, защото за него е много лично. В противен случай във всичко това няма никакъв смисъл. Ти не си чак толкова голям злодей.

— Сега нарани чувствата ми.

— Защо той се е залепил за теб? — попита тя, като не му обърна внимание. — Бил е ченге петдесет години, видял е всичко. И е загубил немалко. Занимавал се е с бездушни убийци, педофили, сексуални извращения, канибали, по дяволите. Защо точно ти си му трън в петата? Той се е оттеглил от активна служба преди шест години и...

— Седем.

— Добре, седем. Седем години. Но той се обърна към мен с това, което може да се нарече подкуп или изнудване, в зависимост от гледната точка, за да ме накара да те предам. Това е арогантно и лекомислено — тя разсъждаваше, обикаляйки из стаята. — Не мисля, че той е разчитал това да проработи. Мисля, че е очаквал да му кажа да върви на майната си. По този начин иска да ни пъкне, нас двамата заедно, в една торба и с един куршум — два заека.

— Той не може да направи нищо нито на теб, нито на мен.

— Скинър може да направи така, че да ни запари под краката, като ни замеси в убийство. И той полага основите за това, като ме предизвиква на публично място, след което ме сблъсква с една от горилите си. И кавгата е готова. Няколко часа по-късно, мозъка на същата горила е изпръскал цялото стълбище в хотел собственост на „Рурк Индъстрис“ — бинго! А ето ти и уликата, Шерлок, превъзходна при това. Една еполетна звезда от униформите на охраната на Рурк, плаваща в кръвта на жертвата.

— Не е особено хитро.

— Той няма време да хитрува. Нетърпелив е — продължи тя. — Не знам защо, но той забързва нещата. Навира в очите на местните власти косвени доказателства, и те трябва да проследят възможността разяреният съпруг и предполагаем междупланетен бандит да е наредил на една от собствените си горили да даде на Скинър един урок.

— Ти докосна жена ми, сега аз трябва да те убия? — Рурк грациозно и небрежно повдигна рамене. — Прекалено драматично и

романтично, особено след като го удари в лицето, преди да мога да ти се притека на помощ.

— В неговия малък ограничен свят мъжете са ловците и защитниците. Това изглежда логично от неговата гледна точка. Ето още една погрешна преценка, защото това не е твоя стил. Ако искаш, по дяволите, да натупаш някой, ти сам ще го направиш.

Рурк нежно ѝ се усмихна.

— На мен повече ми харесва да гледам как ти го правиш, скъпа.

Тя му хвърли намръщен поглед.

— Един стандартен психологически тест бързо ще опровергае тази теория. Ти не си човек, който ще поръча убийство, или ще рискува пениса си, само защото някой е обидил жена ти. Доктор Майра може да проведе тест първо ниво, просто за да отхвърли тази идея.

— Не, благодаря, скъпа. Още кафе?

Ив изсумтя и закрачи отново из стаята. Рурк се изправи и отиде при малкия автоготвач, за да направи нова кана с кафе.

— Това няма да издържи. Работата е там, че Скинър смята, че ти си вътре в нещата, и че ако той оказва дълго време натиск върху МПО и те поемат разследването, ще те въвлече в процес, който ще те унищожи, а покрай теб и мен.

— Лейтенант, МПО вече ме разследваха в миналото. Те не ме притесняват. Повече ме тревожи факта, че ако отидат толкова далече може да пострада репутацията и кариерата ти. Това няма да го позволя. Струва ми се, че аз и командира трябва да си поговорим.

— А ти какво мислиш, той тъкмо на това разчита — отвърна тя.

— Защо да го разочаровам тогава? — с чаша кафе в ръка, той приседна на облегалката на креслото. — Събрал съм личните и професионални данни на Скинър. Не намерих нищо съществено, но не съм проучил файловете със случаите му в дълбочина. Все още.

Ив остави чашата с кафето си, което той току-що ѝ беше налял, леко удряйки порцелана в дървото.

— Файловете с неговите случаи? Ти си пробил защитата на неговите файлове? Луд ли си? Ако Скинър надуши, ще те обвинят и арестуват много преди твоите прекрасни адвокати да успеят да завържат луксозните си вратовръзки.

— Той няма да разбере.

— Службата за компютърна сигурност... — тя замълча, намръщено поглеждайки компютъра в спалнята. Службата за компютърна сигурност следеше всички операции с данни и програми на планетата и извън нея. Въпреки че знаеше, че у дома Рурк използва нерегистрирано оборудване, системата в хотела бе свършено друг въпрос.

— Искаш да кажеш, че този компютър не е регистриран?

— Не, в никакъв случай — изражението му бе невинно, като на момче, пеещо в църковен хор. — Той е надлежно регистриран и отговаря на всички изисквания на закона. Или до преди няколко часа беше.

— Не можеш за няколко часа да блокираш Службата за компютърна сигурност.

Рурк тежко въздъхна и поклати глава.

— Първо нараняваш чувствата ми, а сега ме обиждаш. Не знам защо търпя лошото ти отношение — после бързо приближи към нея, грабна я в ръцете си, притисна я към себе си и плени устата ѝ с такава гореща целувка, че устните ѝ сигурно запушиха — помисли си Ив. — О, да — пусна я и отново взе чашата си с кафе. — Затова.

— Ако това трябваше да ме разсее от факта, че незаконно си блокирал Службата и си проникнал в засекретени данни, то беше дяволски добър опит. Но шегата настрана. Щях да те помоля да ми изровиш тези данни.

— Наистина ли, лейтенант? Ти не преставах да ме изненадваш.

— Те са го били, докато костите му не са станали на прах — нейният глас стана равен и глух. Истинско ченге. — Унищожиха са половината от лицето му. Другата част са оставили недокосната, за да мога веднага да го позная. В минутата, в която застана пред мен тази вечер, той е бил мъртъв. Била съм проклетото оръжие на убийството — Ив отново погледна към компютъра. — Така че да се захващаме за работа.

Те проучиха всички дела на Скинър от последното десетилетие на активната му работа и потърсиха пресечна точка с нещо, което имаше отношение към тях през седемте години от неговото пенсиониране. Това частично препокриваше времето, преди идването на Рурк от Ирландия в Америка, но беше логично начало.

Тъй като броят на случаите беше огромен, си ги поделиха. Ив остана да работи на компютъра в спалнята, а Рурк отиде във втората спалня.

В три слепоочията на Ив пулсираха от болка, а стомаха я болеше от погълнатия кофеин. И у нея се появи ново, макар и неохотно, възхищение от командир Скинър.

— Дяволски добро ченге — призна тя. Старателен, съсредоточен, и до пенсионирането си е посветил себе си — тялом и духом — на полицейската работа.

Какво е, да се оттеглиш от всичко това? — чудеше се Ив. В края на краищата изборът бе негов. На шестдесет и четири, пенсионирането е възможност, не необходимост. Спокойно би могъл да поработи още десет години. Би могъл да получи званието комисар.

Вместо това, на петдесет, бе прекратил активната си служба и после я бе използвал като трамплин за кандидатурата си в Конгреса. И с трясък се бе провалил. Половин век на държавна служба не бе достатъчен да компенсира възгледите му, толкова тесногръди, че и най-преданите членове на Консервативната пария бяха разочаровани от него. В допълнение към това и политическата му платформа е залитала от една на друга страна.

Той беше твърд привърженик на закона за забрана на оръжията, който консерваторите се опитваха да отменят при всяка възможност. Освен това агитираше за възстановяване на смъртното наказание, което бе отклонило либералите от средата, далече вляво.

Скинър искаше отмяната на законната и регулирана проституция и премахването на всички правни и данъчни облекчения на съвместно живеещите двойки. Проповядваше за светостта на брака, при условие, че е хетеросексуален, но отричаше правителствената заплата за професионалните майки. Майчинството, според Евангелието на Скинър, е дадено от Бога задължение и заплащане само по себе си.

Противоречивата му объркана кампания бе приключила катастрофално. Но колкото и много пари да получаваше от лекциите, книгите и консултациите, Ив предполагаше, че той все още носи рани от този провал.

И все пак не успя да открие връзка с Рурк.

Разтривайки челото си, тя отблъсна назад стола и стана, за да се раздвижи. Вероятно беше преиграла. Може би го правеше, защото

Скинър я бе атакувал лично? Може би Рурк бе за командира просто символ? Някой, който беше заобиколил системата и на когото Скинър бе посветил целия си живот?

Ив погледна устройството на китката си. Може би трябваше да поспи малко и да се върне отново към това на свежа глава. Но първо искаше да прегледа още няколко файла, които вероятно щяха да доведат до съвсем нова картина. Каквото и да е пропуснала — а вътре в нея нещо ѝ говореше, че е пропуснала — то ще изплува на повърхността.

— Компютър, намери всички връзки с Рурк... — тя широко се прозя и тръсна глава, за да я проясни. — Във всички файлове — лични и професионални — на Скинър, командир Дъгълс.

РАБОТЯ.

— Направи списък с препратките в хронологичен ред, от първите до последните, хм... най-напред от официалните документи на полицията, после от личните файлове.

РАЗБРАНО. РАБОТЯ. НЯМА НАМЕРЕНА ВРЪЗКА С РУРК В ПОЛИЦЕЙСКИТЕ АРХИВИ НА СКИНЪР, КОМАНДИР ДЪГЛАС... ОБРАБОТВАМ ЛИЧНИТЕ ФАЙЛОВЕ.

— Да, добре. Продължаваш да твърдиш това, но... — Ив се завъртя и погледна в монитора. — Компютър, стоп. Намери всички връзки между Рурк и Скинър, Дъглас, всички звания.

РАБОТЯ. ПЪРВА ВРЪЗКА СЪС СКИНЪР, КАПИТАН ДЪГЛАС, ФАЙЛ С ДЕЛО С — 439014, РУРК, ПАТРИК, ИЗВЕСТЕН ОЩЕ КАТО О'ХАРА, ШОН, ИЗВЕСТЕН ОЩЕ КАТО МАКНАЙТ, ТОМАС, ЩЕМПЕЛ-ДАТА 12 МАРТ 2036. ОБЕКТЪТ РУРК Е ЗАПОДОЗРЯН В КОНТРАБАНДА НА ОРЪЖИЕ, НЕЗАКОННО ВЛИЗАНЕ В СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ, КРАЖБА НА АВТОМОБИЛИ, ЗАГОВОР ЗА УБИЙСТВО НА ПОЛИЦЕЙСКИ СЛУЖИТЕЛИ. ОБЕКТЪТ НАПУСНАЛ ТЕРИТОРИЯТА НА АТЛАНТА, А В ПОСЛЕДСТВИЕ И СТРАНАТА. ПОСЛЕДНО ИЗВЕСТНО МЕСТОЖИТЕЛСТВО, ДЪБЛИН, ИРЛАНДИЯ. ДЕЛОТО Е ЗАКРИТО, ИМА СЛЕДСТВЕНИ ДАННИ. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ПЪЛНИЯ ФАЙЛ?

— Да. Разпечатай го.

РАБОТЯ.

Ив седна отново, бавно, докато компютъра тихо бръмчеше. 2036 — помисли си тя — двадесет и три години назад. Рурк е бил тогава

на... колко... дванадесет-тринадесет?

Значи, не беше Рурк в основата на манията на Скинър.

Беше бащата на Рурк.

На своя компютър Рурк проследяваше финансите на Скинър. Сред най-очевидните мотиви за убийство са алчност, отмъщение, ревност, секс, страх от позор, и облагата. Той реши на първо място да проследи парите. Имаше възможност, реши Рурк, Скинър да е инвестирал в една от неговите компании или на конкурент. Може би е загубил голяма сума пари. Хората се мразеха един друг и за по-малко.

Скинър беше понесъл финансови загуби по време на кампанията си за Конгреса. Това не само го беше прекършило, но и унизило.

— Рурк.

— Хмм — той вдигна пръст, за да предупреди Ив, когато тя влезе в стаята. — Комуникациите — каза Рурк. — Имам интереси в медиите на Атланта, а те са били жестоки към Скинър по време на неговата кампания за Конгреса. Това може би сериозно е повлияло на шансовете му за победа. Медията „Нетуърк линк“ е изцяло моя и тя е била откровено зловеща. Точна, но зловеща. Плюс това е инвестирал доста много в „Кордей Електроникс“, базирана в Атланта. Моя компания е подкопала стабилно техните печалби и клиентската им база през последните четири години. Отдавна беше време да ги погълна, като им изкупя контролния пакет акции — добави той тази току-що хрумнала му идея.

— Рурк.

— Да? — той разсеяно хвана ръката ѝ, като продължи да проследява данните.

— Всичко е много по-сериозно, отколкото политика и пари. Преди двадесет и три години, търговци на нелегално оръжие основали база в Атланта и Скинър е бил начело на специален отряд за тяхното арестуване. Имали са доносник и достоверна информация. Но когато нападнали базата, попаднали в капан. Доносниците работят и за двете страни, всички го знаем — Ив си пое дълбоко дъх, като се надяваше, че е намерила верния тон. Любовта ѝ към Рурк от време на време ѝ пречеше да остане обективна. — Тринадесет ченгета са били убити — продължи тя, — още шест ранени. Те загубили, но въпреки това

Скинър успял да разбие организацията. Картелът загубил двадесет и двама човека, предимно войници. Същата нощ успял да арестува двама от лидерите. Това довело до още два ареста през следващите дванадесет месеца. Но той изпуснал един. До един той никога не успял да се добере.

— Скъпа, аз може да съм бил преждевременно развит, но на дванадесет работех все още с ръцете си, освен ако не броим няколко самоделно направени бомбички, продавани в малките улички. И не бих се осмелил да изляза извън пределите на Дъблин. А що се отнася до доносника, това е нещо, което никога не бих допуснал.

— Не — тя се взираше в лицето му. — Не ти.

Ив видя, как очите му се промениха — потъмняха и станаха студени — когато за него всичко дойде на мястото си.

— Е, тогава... — каза той много тихо. — Кучи син.

ГЛАВА 5

Като дете, Рурк беше любимата „боксова круша“ на баща си, която той щедро налагаше с юмруци и крака, обути в тежки ботуши. Обикновено, момчето усещаше приближаването на издевателствата и ги избягваше, когато бе възможно, а когато не успяваше, се опитваше да живее с тях.

Доколкото му беше известно, това бе първият път, в който старецът му нанасяше удар от гроба. Все пак седеше спокойно и четеше разпечатките, които Ив му беше донесла. Бе изминал дълъг път от пребитото кльоцаво момче, което бе тръгнало от дъблинските улици. Необходимостта да си го припомни сега, не го безпокоеше особено.

— Това двойно предателство е станало няколко месеца преди баща ми да свърши в канавката с прерязано гърло. Явно някой е предварил Скинър. Тук във файла му има отбелязано за това неразкрито убийство. Може би той го е организирал.

— Не мисля така — Ив не беше съвсем сигурна, как да подходи към разговора с Рурк за неговото детство и баща му. Той бе оставил своето минало зад гърба си, докато тя... е, добре, тя непрекъснато се изправяше срещу стената на своето минало, без значение колко често и умишлено променяше посоката.

— Защо го казваш? Слушай, Ив, при мен нещата стоят по съвсем друг начин. Не е нужно да бъдеш внимателна. Неговият призрак не ме преследва. Обясни ми, защо Скинър да не може да поръча на някой убийството му в Дъблин, след като баща ми му се е изплъзнал в Атланта?

— Преди всичко той е бил полицай, а не убиец. Няма нито един запис във файла, че търсения обект е бил открит в Дъблин. Има кореспонденция с Интерпол и местните ирландски власти. Той е работил по процедура за екстрадиция, в случай, че търсеният обект се появи на ирландска територията и вероятно е получил документи и съдебна заповед. Това е искал той — продължи тя, стана и започна

неспокойно да обикаля из стаята. — Искал е копелето да се върне на негова територия, където се е случило всичко и където са били убити неговите хора. Искал е да го направи лично. Но не се е получило — тя се обърна назад. — Ако всичко бе станало така, както го е искал, той би обърнал страницата и би продължил напред. И не би си губил времето с теб. Ти му напомняш за единствения най-голям личен и професионален провал в живота му. Той е загубил хората си и лицето отговорно за тяхната загуба се е измъкнало от него.

— Смъртта не му е достатъчна, без арест, разпити и съд.

— Не, не е достатъчна. И тук идваш на ред ти — богат, успял, известен и женен — за бога — за ченге. Дори не ми е нужна помощта на Майра, за да съставя профила му. Скинър вярва, че извършителите на определено престъпление, включително и престъпление, съпроводено със смъртта на полицейски служител, трябва да платят за това с живота си. След справедлив процес. Твоят баща е избегнал това. А ти си тук и трябва да платиш.

— Тогава той е обречен на разочарование. По редица причини. Първо — аз съм много по-умен, отколкото е бил моят баща — Рурк стана, отиде до нея и прекара пръст по малката вдлъбнатина на брадичката ѝ. — И моето ченге е много по-добро, отколкото Скинър някога се е надявал да бъде.

— Аз трябва да го арестувам. Трябва да пратя на майната петдесет години служба и да го арестувам.

— Знам — „и ще страдаш заради това, помисли си Рурк, както Скинър никога не би го направил. Скинър никога не би го разбрал.“ — Трябва да поспим — каза той и притисна устни в челото ѝ.

Сънуваше Далас и студената мръсна стая в Тексас, където я заключваше баща ѝ. Беше ѝ студено, гладно и неопикуемо страшно. Червената светлина от неоновия надпис на сексклуба отсреща проблясваше в помещението и се отразяваше върху лицето ѝ. И върху неговото лице, когато той я нападна.

Когато сънуваше баща си, винаги сънуваше болката. Как се разкъсваше младата ѝ плът, докато той се забиваше в нея. Как изхрущява костта и собствения ѝ тънък и силен писък, когато той ѝ счупи ръката.

Сънуваше кръв.

Също като бащата на Рурк и нейния умря от удар с нож. Но ножът беше забит от собствената ѝ осемгодишна ръка.

На голямото меко легло в разкошния апартамент тя плачеше, като дете. Лежачият до нея Рурк я прегърна, притисна я здраво до себе си и я държа докато заспа отново, без да сънува.

В шест часа сутринта Ив беше на крака и напълно облечена. Елегантното сако, което се оказа в куфара ѝ прекрасно скриваше кобура и оръжието ѝ. Тяхната тежест я караше да се чувства самоуверена.

Тя се възползва от телелинка в спалнята, за да се свърже с Пийбоди. Най-малкото, предположи, че подутината под купчината завивки е нейната помощничка.

— К-какво?

— Събуди се — изкомандва я Ив. — След петнадесет минути искам доклада ти.

— Кой?

— Боже, Пийбоди. Ставай, обличай се и идвай тук.

— Какво ще кажеш, да поръчам някаква закуска? — предложи Рурк, когато тя свърши разговора.

— Добре, но поръчай за цялата група. Ще се опитам да огрея като малко слънце и да събудя всички — тя се поколеба. — Аз се доверявам на моите хора, Рурк, и знам колко мога да им кажа. Но не познавам Анджело.

Той продължаваше да чете сутрешната информация за акциите, която вървеше на екрана.

— Тя работи за мен.

— Така или иначе, това прави всеки трети в населената част на Вселената. Това не ми говори нищо.

— Какво е впечатлението ти за нея?

— Енергична, умна, твърда и амбициозна.

— И моето е същото — съгласи се охотно той. — Иначе нямаше да бъде началник на полицията в Олимп. Кажи ѝ всичко, което е необходимо да знае. Жалката история на баща ми не ме смущава.

— Ще поговориш ли с Майра? — Ив продължаваше да го гледа внимателно, докато той се изправи и се обърна към нея. — Искам да я поканя да се присъедини към нас, необходима ми е нейната консултация. Поговори с нея, а?

— Ив, аз не се нуждаю от психотерапевт. Кошмарите не са мои... — той тихо изруга и прокара ръка през костта си, когато лицето ѝ пребледня и се вкамени. — Извинявай! По дяволите!... Само исках да кажа, че всеки от нас се справя с нещата по своему.

— Значи ти можеш да натиснеш тук, да побутнеш там и да намериш начин да направиш нещата лесни за мен. Но аз не мога да го направя за теб.

Мекотата в нейния глас облекчи до голяма степен чувството му за вина, споменавайки кошмарите ѝ.

— Изключи екрана — нареди той и приближи към Ив. Обгърна лицето ѝ с длани. — Позволи ми да ти кажа това, което веднъж споделих с доктор Майра, не като консултант, и не на сеанс. Ти ме спаси, Ив — Рурк видя, как тя замига, абсолютно изненадана. — Това, което си ти, това, което чувствам към теб, това, че сме заедно — ме спаси — той я гледаше право в очите, когато я целуна. — Събери твоите хора. Аз ще се свържа с Дарсиа.

Рурк почти беше излязъл от стаята, когато тя възвърна най-последната възможност си да говори.

— Рурк? — струваше ѝ се, че никога няма да може да намери такива думи като неговите, но те дойдоха от само себе си. — Ние се спасихме взаимно.

Нямаше начин Ив да превърне огромния елегантен салон в една от конферентните зали на Полицейската централа. Особено, когато нейния екип с огромен апетит се беше нахвърлил на сладкишите със сметана, ягодите с размер на топка за голф и резените истински бекон. Всичко това за сетен път ѝ напомняше, колко много мрази, когато не се намира на собствена територия.

— Пийбоди, докладвай новата информация.

Пийбоди с труд се отърси от видението на доброто ангелче, което седеше на рамото ѝ с прилежно поставени на скута си ръце и дяволчето, което пъхаше в лакомата си уста сладкиш с пълнеж.

— А-а... сър. Аутопсията бе извършена миналата нощ. Позволиха на Морис да асистира. Причина за смъртта — множествена травма и по-специално — фрактура на черепа. Много от нараняванията са били нанесени посмъртно. Днес Морис трябва да вземе участие в експертна работна група, а после да присъства на семинар на патоанатомите, но той задължително ще ви осигури копие от докладите. Засега е известно, че направения токсикологичен анализ е отрицателен, всичко е чисто.

— „Метачите“? — попита Ив.

— В шест часа сутринта доклада на „метачите“ не беше все още готов. Но това, до което успях да се добера потвърждава вашите предположения. По бухалката са открити следи от защитен спрей. На местопрестъплението друга кръв или телесна течност, освен на жертвата, не са открити. Също така, до сега не е намерена униформа, на която да липсва еполетна звезда. Екипът на Анджелио проверява рециклиращите устройства и службите за почистване на дрехи в хотела и извън него. Имам информация, че всички униформи са индивидуални и снабдени с идентификационен номер. Когато намерим униформата, ще можем да открием и нейния собственик.

— Искам тази униформа — заяви Ив, и когато тя се обърна към Фийни, дяволчето спечели.

Пийбоди си взе още един сладкиш.

— С охранителните камери е поработил някой вътрешен — каза той. — Достъпът до панела за управление е невъзможен без сканиране на ретината, дланта и съответен код. Да се заобиколи всичко това е сложно и е направено много хитро. В интересувация ни промеждутък от време вчера вечерта, в този сектор са били дванадесет човека. В момента ги проверявам.

— Добре. Ние търсим някаква връзка със Скинър, всякакви оплаквания по служба или внезапни финансови постъпления. Особено щателно проверете, работил ли е някой от тях тук, преди да премине в частната служба за сигурност — Ив взе от масата един диск и го подаде на Фийни. — Съпостави ги с имената тук.

— Няма проблем. Но аз работя по-добре, когато съм наясно какво правя.

— Това са имена на полицаи загинали при изпълнение на служебния си дълг в Атланта преди двадесет и три години. Скинър е

ръководел операцията — тя си пое дълбоко дъх. — Имал е доносник, който го е предал. Бил е бащата на Рурк — когато Фийни само кимна, Ив изпусна въздуха, който бе задържала. — Едно от имената е Томас Уийкс, бащата на Реджинал Уийкс, нашата жертва. Предполагам, че след като Скинър е взел при себе си едно от децата на убитите офицери, то може да е взел и други.

— Следователно, след като този е използван, за да се стегне примката около Рурк, то и друг може да бъде използван със същата цел.

Когато на вратата се позвъни, Ив погледна устройството на китката си.

— Това трябва да е Анджели. Искам ти да провериш тези имена, Фийни, затова няма да ги дам на нея. Засега. Но всичко останало ще съобщя и на нея, и на вас.

По същото време, когато Ив отваряше вратата на Дарсиа, Скинър отвори вратата на Рурк.

— Ще ми отделите ли минута от вашето време, командире?

— Нямам време за губене.

— Тогава няма да го губим напразно — Рурк пристъпи вътре и повдигна вежди, когато забеляза Хейс. Мъжът стоеше плътно зад Скинър, отдясно, с ръка в джоба на самото си. — Ако си мислите, че представлявам заплаха за вас, защо не оставихте вашия човек да отвори вратата.

— Вие не сте заплаха за мен.

— Тогава защо да не поговорим само двамата?

— Всичко, което искате да ми кажете, може да бъде произнесено и пред моя личен помощник.

— Много добре. Би било много по-достойно и много по-ефективно, ако ме бяхте преследвали директно, вместо да използвате лейтенант Далас и да пожертвате един от собствените си хора.

— Значи признаваш, че си го убил.

— Аз не поръчвам убийства... Скинър, тук сме сами и съм сигурен, че вашите хора са блокирали в тази стая звукозаписващите устройства и камерите за наблюдение. Искате да ме заловите, тогава го

направете. Бъдете истински мъж и не замесвайте в това моето семейство.

Устните на Скинър се разтегнаха в хищна усмивка.

— Твоят баща не беше истински мъж, само един страхливец и жалък пияница.

— Вярно казано — Рурк отиде до едно кресло и седна. — Ето виждате ли, по този конкретен въпрос, вече постигнахме съгласие. Първо, нека да поясня, че под „семейство“ имах предвид жена ми. Второ, трябва да ви кажа, че сте твърде добър по отношение на Патрик Рурк. Той беше зъл, жесток, дребнав побойник и дребен престъпник с мания за величие. Мразех го с всяка клетка на тялото си. Затова негодувам, при това твърде силно, срещу вашите очаквания, аз да плащам за неговите многочислени грехове. Имам достатъчно изобилие от свои собствени, така че ако искате да опитате щастието си да получите главата ми на поднос, то само си изберете някой от тях. На тази основа можем да работим.

— Смяташ, че като носиш костюм за десет хиляди долара, то аз не мога да подуша, че от теб смърди на канавка? — лицето на Скинър започна да почервенява, но когато Хейс пристъпи напред, Скинър рязко поклати глава, заповядвайки му да не се намесва. — Ти си същия, като него. И дори още по-лош, защото той никога не е претендирал, че е нещо повече от безполезно парче боклук, какъвто беше всъщност. Произходът говори сам за себе си.

— Може би, но преди доста време.

— Ти се присмиваш на закона, а сега се криеш зад гърба на една жена и нейната значка, която тя опозорява.

Бавно, Рурк се изправи на крака.

— Вие не знаете нищо за нея. Тя е чудо, за което не мога, а и не искам да обяснявам на такива като вас. Но мога да ви уверя, че не се крия зад ничий гръб. Вие стоите тук с ръце, изцапани с прясна кръв, прикривайки се зад щита на сляпата правда и спомени от старата ви слава. Вашата грешка, Скинър е била, че сте се доверили на такъв човек като баща ми и сте имали работа с него. А моята изглежда е в това, че си мислех, че вие ще се разправяте с мен. Затова ви предупреждавам... — той спря, когато Хейс помръдна. Бърз, като гърмяща змия, Рурк извади от джоба си малък лазер. — Извади проклетата ръка от джоба си, докато все още я имаш.

— Ти нямаш право, нито пълномощия да носиш и употребяваш оръжие.

Рурк погледна бясното лице на Скинър и се усмихна.

— Какво оръжие? По корем, Хейс! Ръцете на тила! Действай! — нареди той, когато Хейс хвърли бърз поглед към Скинър. — Дори и най-слабия заряд на това нещо, причинява гадно разтърсване — той насочи оръжието към чатала на асистента. — Особено, ако попадне в някои чувствителни части на тялото.

Въпреки, че дишаше затруднено, Скинър даде знак на Хейс.

— Предупреждавам ви. Стойте далече от жена ми! Стойте, колкото е възможно по-далече, и по-дълго, иначе вашето „запознанство“ с мен няма да ви бъде по вкуса.

— И какво ще ми направиш, ще ме пребиеш до смърт на стълбището.

— Вие сте досаден човек, Скинър — каза Рурк с въздишка и се отпрати към вратата. — Дяволски досаден. Бих посъветвал хората ви да не ходят наперено, размахвайки оръжие. Това е моя територия.

Независимо от огромните размери на апартамента, Ив се задушаваше като затворена в кутия. Ако имаше случай, подобен на този, в Ню Йорк, тя щеше да бъде по улиците, да проклина трафика по пътя до лабораторията, да тормози техниците, да прехвърля възможностите в ума си, докато воюва със скоростните таксита по пътя към моргата или обратно към Централата.

„Метачите“ щяха да треперят, очаквайки позвъняването с нейното искане на окончателния доклад. И всички задници, които щеше да срита по пътя си по време на разследването щяха да й бъдат познати.

Този път цялото веселие щеше да бъде за Дарсиа Анджелио.

— Пийбоди, слез и направи запис на доклада на Скинър. Тъй като той играе по правилото „шоуто трябва да продължи“, ще го предаде по график.

— Да, сър.

Мрачният ѝ тон, накара Ив да попита:

— Какво?

— Знам защо клоните към него, Далас. Мога да видя парчетата от мозайката, но просто не мога да събера картината. Той е легенда. Някои ченгета пропадат, защото натиска ги руши отвътре, или поради изкушенията, или просто защото още от самото начало са имали склонност към глупави постъпки. Той никога не е сгрешил. Това е ужасно голям удар, да видиш, как отхвърля всичко, в което е вярвал, и убива един от своите, за да обвини Рурк за нещо, което се е случило, когато Рурк е бил дете.

— Ела с друга теория и аз ще те изслушам. Ако не можеш да си вършиш работата, Пийбоди, кажи ми сега. Тук не си на служба.

— Мога да си върша работата — гласът ѝ беше толкова твърд, колкото раменете ѝ, когато тръгна към вратата. — Откакто ви срещнах, за мен не съществува нещо такова като „не на служба“.

Ив стисна зъби, щом вратата се захлопна, и докато прекосяваше стаята, вече формулираше словесния двубой.

Майра я спря с думите:

— Ив. Остави я. Трябва да ѝ влезеш в положението. Трудно ѝ е, тя се разкъсва между двама свои герои.

— О, за бога.

— Седни, преди да си издълбала коловоз в този прекрасен под. Ти също си в трудно положение — мъжът, когото обичаш, работата, която е твоята същност, и още един мъж, който предполагаш, че е преминал определената граница.

— Нужно ми е да ми кажеш дали е способен да пристъпи тази черта. Знам какво ми говори моя инстинкт за уликите на престъплението. Но това не е достатъчно. Имам информация, свързана с него. Повечето получена от официален източник — тя замълча за миг, докато Майра продължаваше да я наблюдава спокойна като езерна вода. — Няма да ви кажа, как съм я получила.

— Аз няма и да те моля. Вече знам достатъчно за Дъгълс Скинър. Той е човек посветен на правосъдието — със своя собствена визия, човек, който е посветил живота си на това, което символизира неговата значка, този, който е рискувал живота си, за да служи и да защитава. Също като теб.

— Точно сега не го чувствам като комплимент.

— Между вас има разлика и тя е много елементарна. Той винаги е бил принуден да разпространява своето виждане за справедливост,

както религиозните фанатици са принудени да разпространяват своето виждане за вярата. Ти, Ив, в сърцето си, стоиш на страната на жертвите. Той стои на страната на своето виждане. А с времето, то значително намалява. Някои могат да станат жертва на собствения си образ, докато самите те се превърнат в икона.

— И заради тази истерия се е затрил като ченге.

— Точно казано. Същото мнение, като на Пийбоди, имат много хора и много такива, работещи в правоохранителните органи. За мен не е сложно да видя, от гледна точка на психологията, че той е толкова обсебен от заблудата — при това неговата собствена заблуда — че тя струва живота на мъжете под неговата команда, а провала му се е превърнал в гладен див звяр, който го преследва по петите.

— Но мъжът, който е мъртъв не е бил улична измет. Той е млад сътрудник с чисто досие, женен. Син на един от убитите хора на Скинър. Ето това не мога да го разбера, доктор Майра. Нима звярът е толкова гладен, та Скинър е поръчал смъртта на невинен човек, за да го нахрани?

— Ако съзнанието му може да го оправдае, да. Притесняваш се за Рурк?

— Той не иска да се притеснявам за него — отговори Ив.

— Предполагам, че на него му е много по-удобно да се притеснява за теб. Баща му е бил жесток с него.

— Да. Разказвал ми е малко за това. Пиян или трезвен, старецът му е избивал дяволите — Ив прекара ръка през косата си и отново отиде до прозореца. В небето нямаше дори намек за някакъв трафик. Чудеше се как хората издържат на тази тишина на това безмълвие. — Той е карал Рурк да мошеничества, да пребърква джобове, и ако не му е носил достатъчно, го е пребивал от бой. Изглежда баща му не е бил особено силен в измамата, защото са живели в бедняшки квартал.

— А майка му?

— Не знам. Рурк казва, че и той не знае. Изглежда тя няма значение за него — Ив се върна и седна до Майра. — Възможно ли е това? Наистина ли за него не е от значение какво му е причинявал баща му, или че майка му го е изоставила?

— Той знае, че баща му го е поставил на пътя, така да се каже, на заобикаляне на закона. Знае, че е бил предразположен към насилие. Научил се е как да го направлява в правилната посока, като теб. Той е

имал цел — да се измъкне и да стане богат и могъщ. И я е постигнал. После е срещнал теб. Рурк разбира от къде е дошъл и си мисля, че това е част от гордостта му, да стане такъв мъж, в който да се влюби жена като теб. И като знам неговия... психологически профил — каза Майра с усмивка, — предполагам, че той е решен да защити теб и твоята кариера в този случай, точно както ти си решена да защитаваш него и репутацията му.

— Не виждам, как... — прозрението ѝ дойде внезапно и Ив бе започнала да се изправя, когато Рурк влезе през вратата. — Дявол да го вземе! Дявол да го вземе, Рурк! Ти си ходил при Скинър!

ГЛАВА 6

— Добро утро, доктор Майра — Рурк затвори вратата зад себе си и приближи, за да поеме ръката на Майра. Движението му беше плавно като неговия глас, а гласът му бе гладък като сметана. — Мога ли да ви предложа още чай?

— Не — устните ѝ трепнаха, когато се опита да се пребори със смеха. — Благодаря, но аз наистина трябва да вървя. Ще водя семинар, веднага след основната тема.

— Дори и не си помисляй да я използваш като щит. Казах ти да стоиш настрана от Скинър.

— За втори път днес ме обвиняват, че се крия зад гърба на жена — и макар че гласът му остана спокоен, Ив знаеше, че той беше на ръба. — Започва да става дразнещо.

— Щом споменахме думата дразнещо... — започна Ив.

— Ще трябва да я извините — каза Рурк на Майра, докато я придружаваше до вратата. — Ив обикновено се превъзбужда, когато не ѝ се подчинявам.

— Тя се тревожи за теб — прошепна му Майра.

— Ами ще трябва да се примири. Лека работа — той изпрати докторката и затвори вратата. Заклучи я. И се обърна. Сега „ръбът“ се виждаше ясно. — Нямам нужда от някакъв шибан щит.

— Просто думата е такава и не сменяй темата. Отишъл си при Скинър, след като ти казах да стоиш настрана от него.

— Не приемам заповеди от теб, Ив. Аз не съм кученце.

— Ти си цивилен — отсече тя.

— А ти си консултант по чужд случай и твоите пълномощия тук, в моя проклет свят, са само от уважение.

Тя отвори уста и почти веднага я затвори. Изсъска. После се въртна на пети и изхвърча бързо на терасата. Ритна няколко пъти парапета.

— Чувстваш ли се по-добре сега?

— Да, защото си представях, че това е твоята глупава, дебела глава — Ив не погледна назад, а опря ръце на перилата и огледа това, което представляваше света на Рурк.

Той беше пищен и екстравагантен. Лъскавите копия на другите хотели, изкусително голямото количество казина, театри, блясъка на ресторанти — всичко беше съвършено разположено. Имаше фонтани, сребърни ленти от плъзгащи се хора, пищно разстилащи се паркове, където дървета и цветя, растяха в разточително изобилие.

Ив чу щракването на запалката му и улови аромата на неприлично скъпия тютюн. „Той рядко пуши тези дни“ — помисли си тя.

— Ако ми беше казал, че е толкова важно да се срещнеш със Скинър, щях да дойда с теб.

— Наясно съм.

— О, Боже, мъже. Слушай, не е нужно да се криеш зад мен или някой друг. Ти си силен, гаден кучи син, с голям пенис и топки от титанова стомана. Добре ли е така?

Той наклони глава.

— Минутка. Представям си как те хвърлям от балкона, да — той кимна и дръпна силно от цигарата. — Така наистина е по-добре.

— Ако Скинър е нанесъл няколко удара по самолюбието ти, това е защото знае, че си добра цел. Така правят ченгетата. Защо просто не ми кажеш какво се случи?

— Той ясно даде да се разбере, докато Хейс стоеше с ръка в джоба на самото си и стискаше оръжие, че баща ми е бил боклук, следователно и аз съм такъв. И, че отдавна е трябвало да бъда наказан, така да се каже.

— Спомена ли нещо, което би го накарало да поръча убийството на Уийкс.

— Напротив, два пъти посочи с пръст към мен. Бе пълен с едва съдържана ярост и кипящи емоции. Почти можеш да повярваш, че наистина го мисли. Според мен той не е добре — продължи Рурк и загаси цигарата си. — Гневът му придава нездрав цвят на лицето и затруднява дишането му. Ще трябва да се разровя в медицинските му данни.

— А аз ще се занимавам с жена му. Анджели се съгласи, след незначително колебание, да уреди така, че и двата екипа да могат да

поработят с нея по-късно този следобед. Междувременно Пийбоди се занимава със Скинър и търси униформата, Фийни проверява имената — кой от твоите служители по сигурността е работил в този отрязък от време. Ще го намерим, ще разберем каква е връзката му със Скинър и ще го извикаме на разпит — за да променим хода на събитията. Може би ще успеем да се справим, преди МПО да се заемат със случая — тя погледна навътре в апартамента, когато телелинка ѝ иззвъня. — Добре ли сме сега?

— Струва ми се, да.

— Добре. Това може да е Анджели, за уговорката с Бела Скинър — тя мина покрай Рурк и се запъти към устройството за връзка. Но вместо екзотичното лице на Дарсиа, на екрана се появи посърналото лице на Фийни.

— Струва ми се, че тук имам нещо за теб. Зита Винтер, охрана на хотела. Тя е била в контролната зала между двадесет и един и тридесет до двадесет и три снощи. Има засичане с твоя списък. Свързана е с Винтер, детектив Карл, ченге от Атланта, работил под ръководството на Скинър по време на провалилата се операция. По това време жената на Винтер е била бременна с второто им дете — син, Маршал, който се е родил два месеца, след смъртта му. По-голямото дете тогава е било на пет, дъщеря на име Зита.

— Точно в десетката! В кой сектор е в момента?

— Не е дошла днес на работа. Не се е обадила дори на ръководителя си. Имам домашния ѝ адрес. Искаш ли да дойда с теб?

Тя почти се бе съгласила, когато погледна назад към Рурк.

— Не, ще се оправя сама. Виж какво друго можеш да намериш за нея. Вероятно, ще можеш да включиш Пийбоди, след като приключи с глупавия си доклад. Тя е много добра с изравянето на биографични данни. Длъжник съм ти, Фийни. Каж ми адреса.

Приключила разговора, Ив мушна палци в предните джобове на панталоните си и погледна Рурк.

— Случайно да знаеш, къде се намира булевард Атина двадесет и две.

— Ако помисля, може и да съм в състояние да го намеря.

— Обзалагам се — тя взе телелинка от бюрото и го пъкна в джоба си. — Няма да пътувам в лимузина, за да разпитам заподозрян.

Това е непрофесионално. Стига ми и това, че с мен ще е цивилен, облечен в скъп костюм.

— Тогава трябва да потърся алтернативен транспорт.

— Докато го правиш, намери твоя файл за Зита Винтер от отдела по сигурност.

Когато излязоха, той извади своя портативен компютър.

— Винаги е удоволствие да работя с вас, лейтенант.

— Да-да — тя влезе в частния асансьор, докато той нареждаше да доставят нещо, наречено GF2000, в гаража. — Технически, аз съм длъжна да се свържа с Анджело и да ѝ съобщя новата информация.

— Няма причина, да не можеш да го направиш. Някъде по пътя, например.

— Няма причина. По този начин спестяваме време.

— Това е твоята версия, скъпа, и ние ще се придържаме към нея. Зита Винтер — започна той, когато тя му хвърли намръщен поглед. — Двадесет и осем. Две години в полицията в Атланта, след това в частна охрана. Работила е за една от моите организации в Атланта. Чисто служебно досие. Повишена до ниво А преди повече от две години. Постъпила е тук преди шест месеца. Неомъжена, живее самостоятелно. За близки роднини е посочила майка си. Има добра репутация.

— Кога подписа договора за провеждане на тази конференция?

— Преди малко повече от шест месеца — каза той, когато влязоха в гаража. — Това беше един от стимулите да завършим още няколко обекта.

— Да се обзаложим ли, че Скинър е поддържал близък контакт с дъщерята на мъртвия детектив, през годините? Ако Анджело успее да получи заповед за изземане на линка на Винтер, там ще открием разговори с Атланта. И не само с майка ѝ.

Когато той спря и прибра компютъра си, Ив се вторачи изумена.

— Какво, по дяволите, е това?

Рурк прокара ръка по лъскавата хромирана тръба на джет-велосипеда. Изглеждаше бърз и надежден, мощен сребърен куршум на две сребристи колела. Тя продължаваше да го съзерцава, когато Рурк ѝ протегна предпазен шлем.

— Безопасността на първо място.

— Я се стегни. С всичките твои играчки, дяволски добре знам, че тук със сигурност имаш нещо с четири колела и врати.

— Така е по-забавно — той надена шлема на главата ѝ. — Принуден съм да ти напомня, че се готвехме да използваме част от времето си тук и за малка почивка — взе втори шлем и го сложи на главата си, после акуратно контролира нейния. — По този начин, ще бъдеш моето куче-мотоциклетист — когато тя му показва зъбите си, той само се засмя и пъргаво прехвърли крак през джета. — Имам само най-добри намерения.

— Защо аз да не пилотирам, а ти да бъдеш моето куче?

— Може би по-късно.

Проклинайки, Ив се плъзна зад него. Той погледна към нея, докато тя се наместваше на седалката и придърпа ръцете ѝ върху бедрата си.

— Дръж се! — каза ѝ.

Рурк се изстреля като ракета от гаража и Ив обви ръцете си като вериги около кръста му.

— Луд! — изкрещя тя, когато се включиха в трафика. Сърцето ѝ се качи в гърлото и остана там, докато той се извиваше, провираше и стрелкаше напред.

Не че не обичаше скоростта. Обичаше да се движи бързо, когато тя контролираше ситуацията. Като размазано ярко петно покрай тях прелетя остров от екзотични диви цветя, когато завиха покрай него. Минаха покрай плъзгаща лента, препълнена с туристи. Мрачно решена да се изправи срещу смъртта, тя се загледа, без да мига, в натоварения трафик.

Усети вибрациите от двигателя между краката си.

— Да не си...

Едва отворила уста, се постара да не прехапе езика си, когато той пое с джет-велосипеда в рязко вертикално изкачване. Вятърът изсвистя в ушите ѝ, когато разряза въздуха.

— Съкращавам пътя — извика с гръб към нея, а в гласа му имаше смях, когато отново поведе джета по гладкия като лед път.

Рурк спря пред една ослепително бяла сграда и изключи двигателя.

— Е, това не може да се сравнява със секса, но определено е в челната десетка на топлистата — той стана от седалката и свали шлема

си.

— Знаеш ли, колко пъти наруши правилата за движение през последните четири минути?

— Че, кой да ги брой? — свали и нейния шлем, след това се наведе да ухапе долната ѝ устна.

— Осемнадесет — информира го тя и извади портативния телелинк, за да се свърже с Дарсиа Анджело. Ив огледа сградата, докато оставяше съобщение на гласовата поща на Дарсиа. Чисто, дори прекалено чисто. Качествено построено. Поне на външен вид бе направено с вкус и вероятно скъпо.

— Колко плащаш на твоите хора от охраната?

— Ниво А? — те пресякоха широкия тротоар пред главния вход на сградата. — Почти два пъти повече, отколкото получава един лейтенант от нюйоркската полиция за една година, с пълна застраховка, разбира се.

— Това е мошеничество — тя чакаше, докато ги сканираха пред вратата и разпознаха Рурк като собственик. Компютърният глас го приветства и му пожела безопасен и здравословен ден.

Фоайето бе подредено и тихо, разширената му част бе изпълнена в чисти линии, без излишно разточителство. На панела за посетители Ив се представи и поиска среща със Зита Винтер.

— Съжалявам лейтенант Ив Далас, но мис Винтер не отговаря. Желаете ли да оставите съобщение?

— Не, не искам да оставям никакво съобщение. Това е полицейско разследване. Пусни ме в апартамент шест-Б.

— Съжалявам лейтенант Ив Далас, но вашите пълномощия не се признават на тази станция и не позволяват на тази система да заобиколи стандартните правила за неприкосновеност на личния живот и наредбите за сигурност.

— А какво ще кажеш да заобиколя твоите схеми и другите ти неща и да набутам дънната ти платка в...

— Внимание! Устните заплахи към тази система, могат да доведат до арест, съдебно преследване, както и парична глоба до пет хиляди кредита.

Преди Ив да изплюе отговора, Рурк постави ръка на рамото ѝ.

— Аз съм Рурк — той сложи длан върху панела за сканиране. — Идентификационен номер 151, ниво А. Разпореждам ти да пропуснеш

мен и лейтенант Далас до всички зони на това здание.

— Самоличността потвърдена. На Рурк и неговата спътница Далас, Ив, е разрешено да влязат.

— Лейтенант — просъска през зъби Ив, когато Рурк я дръпна към асансьора.

— Не го приемай лично. Етаж шест — нареди той.

— Дяволската машина ме третира като цивилен — обидата от тази дума беше почти извън нейните разбирания. — Цивилен!

— Дразни ли те това? — той слезе на шестия етаж.

— А на теб ти хареса, нали? Тази „Рурк и неговата спътница“ глупост.

— Да, хареса ми, дори много — посочи към една врата. — Шест-Б — когато тя нищо не каза, той позвъни.

— Щом не отговори преди, сега няма и да отвори.

— Не — той мушна ръце в джобовете си. — Технически... предполагам, че трябва да поискаш от началник Анджели, разрешение за влизане.

— Технически — съгласи се Ив.

— Аз, обаче, съм собственик на тази сграда и фактически — неин работодател.

— Това не ти дава право да влизаш в апартамента ѝ без представител на закона или разрешение.

Той просто стоеше, усмихваше се и чакаше.

— Добре де, направи го — каза му Ив.

— Добре дошла в моя свят — Рурк въведе кода си на собственик, след това изхъмка, защото лампичката над вратата остана да свети червено. — О, изглежда тя е добавила няколко свои собствени щрихи, блокирала е главния код. Страхувам се, че това е нарушение на договора за наем.

Ив почувства, как стомаха ѝ се обръща, плъзна ръка под сакото и извади оръжието си.

— Отваряй!

Никой не постави под въпрос, че каквито и подобрения да са били направени, той можеше да ги заобиколи. Или да премине през тях. Извади малък комплект с инструменти от джоба си и свали защитния панел на скенера и идентификационната пластина.

— Умно момиче. Добавила е редица хитри, малки пътечки. Ще ми отнеме минутка.

Ив извади устройството за връзка и позвъни на Пийбоди.

— Свържи се с Анджело — заповяда тя. — Ние сме на двадесет и две, Атина булевард, шест-Б. Тя трябва да дойде тук. Искам те с нея.

— Да, сър. Какво трябва да й кажа?

— Да дойде тук — тя мушна линка в джоба си и пристъпи към Рурк в момента, когато лампичката на ключалката светна зелено. — Отдръпни се — нареди и насочи напред оръжието си.

— И преди сме влизали заедно, лейтенант — извади лазер от джоба си, без да обръща внимание на нейното изръмжаване, когато го видя в ръката му. — Доколкото си спомням, предпочиташ да се придържам ниско.

Тъй като нямаше смисъл да прехапва езика си или да го ругае за вече стореното, тя не каза нищо.

— По моя команда! — постави ръка на вратата, готова да я отвори рязко.

— Чакай! — чу се слабо жужене и този звук накара сърцето му бясно да заблъска. Лампичките на панела пламнаха в червено, когато дръпна Ив, далеч от вратата. Заедно паднаха на пода, а тялото му покри нейното.

Разполагаше само с една напрегната секунда, за да схване, преди експлозията да избие вратата навън. Огнен стълб се изстреля във въздуха и с грохот се понесе из коридора, където бяха стояли секунди преди това. Алармите изпищяха и тя усети как пода под нея се разтърси от втора експлозия, обля ги силен поток горещ въздух.

— Господи! Господи! — извика, докато с всички сили се бореше под него, удряйки бързо тлеещото рамо на сакото му, с голи ръце. — Ти гориш!

Вода рукна от тавана, когато той седна и съблече сакото си.

— Ранена ли си?

— Не — поклати глава и отстрани залепналата по лицето си коса, намокрена от противопожарната система. — Ушите ми звънтят малко. Изгорен ли си? — застана на колене и прокара ръце по тялото му.

— Не съм. Но костюма ми се прецака. Това е всичко. Ние сме добре — той погледна назад към ужасната димяща дупка, където

преди беше входната врата. — Но се страхувам, че ще трябва да преместя наемателя от шест-Б.

Въпреки, че Ив се съмняваше това да е необходимо, държеше оръжието си готово за стрелба, докато си проправяше път през все още димящите отломки от стената и вратата. Дим и вода изпълваха въздуха в хола на апартамента, но тя с един поглед разбра, че експлозията е била по-слаба, отколкото предполагаше. И много ограничена.

— Малко боя и си обратно в бизнеса.

— Взривът е трябвало да унищожи вратата и този, който стои пред нея.

На пода имаше парчета от счупени съдове и паднала ваза с цветя, чиято вода се бе вляла в реката образувана от противопожарната система. Мебелите бяха подгизнали, а по стените имаше размазани ивици от дим и сажди. Стените към коридора бяха разрушени, докато стаята почти не бе пострадала.

Без да обръща внимание на виковете и гласовете, идващи отвън, Рурк тръгна да обикаля задно с Ив.

Зита лежеше в леглото, с ръце спокойно скръстени на гърдите. Прибирайки оръжието си Ив приближи до кревата и постави два пръста на шията на жената, за да провери пулса ѝ.

— Мъртва е.

ГЛАВА 7

— Твоето разбиране за сътрудничество и работа в екип очевидно се различава от моето, лейтенант.

Мокра, мръсна и с ужасно главоболие, Ив се напрегна, докато Дарсия приключваше огледа на тялото.

— Аз те информирах.

— Не, оставила си кратко съобщение на гласовата ми поща — Дарсия се изправи. С ръце, покрити със защитен спрей, тя взе шишенцето с хапчета от нощното шкафче, и го прибра в плик. — Когато сте били, както изглежда, вече незаконно влезли в този апартамент.

— Собственик на имота, или негов представител, има право да влиза в частен дом, ако има основателна причина да се смята, че живот или животи са в опасност, или че имотът е застрашен.

— Не ми цитирай наредбите — рязко отвърна Дарсия. — Ти ме отрязва.

Ив отвори уста, после изпусна дълга въздишка.

— Добре. Не бих казала, че съм те отрязала, но предприех обходна маневра. На твое място, щях да бъда също толкова ядосана. Свикнала съм да провеждам разследването по мой собствен начин, според моето време.

— Ти не си главна по този случай. Поставете тялото в чувал и го изнесете — разпореди Дарсия на двамата униформени, които стояха от двете страни на вратата на спалнята. — Вероятна причина за смъртта — самоубийство.

— Чакай малко, чакай малко. Изчакайте! — заповяда Ив и с предупредяващ жест, спря полицаите. — Това не е самоубийство!

— Виждам тяло, без наранявания, да лежи в леглото. Косата акуратно сресана, безупречен грим. Виждам на нощното шкафче чаша бяло вино и шишенце с обезболяващи хапчета, които се използват за бърза и безболезнена смърт. Тук имам — продължи тя, с плик за улики в ръката, в който имаше бял лист хартия — една бележка, в която ясно

е изразено намерението на обекта да сложи край на собствения си живот поради вина, тъй като частично е била замесена в смъртта на Уийкс Реджиналд. А смъртта, посочва тя, е била поръчана от Рурк, за което е получила петдесет хиляди, в брой. Виждам на тоалетката чанта, която съдържа точно споменатата сума.

— Рурк не е поръчвал нищие убийство.

— Може би не е. Но аз съм свикнала да провеждам разследването по свой собствен начин. И според моето време — тя хвърли думите на Ив, обратно към нея. — Командир Скинър е подал жалба, в която твърди, че Рурк го е заплашвал тази сутрин, не само с думи, но и с оръжие. Дисковете от охранителните камери на хотела потвърдиха, че Рурк е влязъл в апартамента на командира и е останал там в продължение на седем минути и четиридесет и три секунди. Този инцидент е потвърден от Брайсън Хейс, личен асистент на Скинър, който е присъствал там по това време.

Нямаше смисъл отново да рита нещо и да си представя, че това е главата на Рурк.

— Скинър е замесен във всичко това до ушите, и ако ти сега му позволиш да прехвърли вината върху Рурк, значи не си толкова умна, за колкото те мислех. Преди всичко, това е убийство, началник Анджели, и второ — Скинър е отговорен за него.

С жест, Дарсиа нареди на хората си да излязат.

— Обясни ми, защо това да е убийство, и защо не трябва да те кача на първия транспорт и да те отстраня от тази станция? Защо не трябва, при наличните доказателства, да призова Рурк на разпит, като заподозрян в убийството на Уийкс Реджиналд? — сега в нейния глас звучеше раздражение, горещо и остро. — И нека ти поясня нещо — твоят мъж ми плаща заплата, но не ме е купил.

Ив продължи да сезира съсредоточено в Дарсиа.

— Пийбоди! — докато чакаше помощничката си да влезе в стаята, Ив се бореше със собствения си гняв.

— Сър?

— Какво виждаш?

— Ами, сър... Жена, в края на двадесетте, средно телосложение, няма следи от борба или насилие — тя спря, когато Ив взе плика с уликите от Дарсиа, и й го подаде. — Стандартен барбитурат, който често се използва при самоубийство. По рецепта трябва да бъдат

четири таблетки. Всичките четири ги няма. Датата на етикета е от преди две седмици, предписани и изпълнено в Атланта, Джорджия.

Ив кимна, когато видя проблясването в очите на Дарсиа, след това връчи на Пийбоди бележката.

— Очевидно предсмъртно писмо, с подпис. Написано на компютър. Изявлението в него е в противоречие с другите улики.

— Много добре, Пийбоди. Кажете на началник Анджелио за какви противоречия става дума.

— Добре, лейтенант. Повечето хора не държат хапчета за самоубийство в аптеките си. Освен, ако не страдат от неизлечима болест, съпроводена с мъчителни болки. Иначе са необходими няколко теста, за да получиш достъп до наркотици.

Дарсиа вдигна ръка.

— Това е още една причина, те да бъдат тук.

— Не, сър.

— Мадам — коригира я Дарсиа и се усмихна на Ив. — В моята страна към жените с висок чин се обръщат с „мадам“.

— Да, мадам. Във вашата страна процедурата за получаване на подобен наркотик може да е различен. В Щатите трябва да се регистрирате. Ако не сте, то тридесет дни след изписване на рецептата, ако все още сте жив, разрешението автоматически се анулира. Наркотиците се конфискуват и сте длъжни да представите психиатрично изследване и оценка. Друг начин няма.

— Продължавай, Пийбоди — каза ѝ Ив.

— В бележката се твърди, че тя е решила да се самоубие, защото е виновна за престъплението, случило се предната нощ. Но тя вече е притежавала наркотика. Защо? И как? Вие установихте, че смъртта е настъпила в четири нула нула тази сутрин, така че, когато хапчетата са били в ръцете ѝ, тя вече е била получила парите и се е почувствала виновна. Прекалено удобно, всичко е съвпадало, ако ме разбирате — тя замълча, и когато Дарсиа кимна, че може да продължи, си пое дъх и заговори отново. — Освен това, логически не следва, че тя ще заложил експлозив на входната врата на апартамента си и друг в наблюдателната зона, за да унищожи записите на охранителните камери на сградата. А, и още — Пийбоди продължи, очевидно се забавляваше, — характеристиката на Рурк директно противоречи на възможността да наеме убийци, особено след като Далас се ожени за

него. И когато съберете всичко това на едно място, то бележката е фалшива, а това самоубийство, става вероятно убийство.

— Пийбоди — Ив попи въображаемите си сълзи, — ти ме накара да се гордея.

Дарсиа погледна първо едната, а после другата. Раздразнението ѝ все още не бе минало и това пречеше на логиката ѝ. Или по-точно, ѝ бе попречило.

— Може би полицај Пийбоди ще е в състояние да обясни, как неизвестното лице, или лица, са получили достъп до тук и са убедили този квалифициран експерт по сигурността, да вземе лекарствата, без да окаже съпротива?

— Ами...

— Сега е мой ред — Ив я потупа по рамото. — Ти май не искаш да забавиш темпото. Неизвестният или неизвестните са били допуснати до апартамента от жертвата. Най-вероятно, за да ѝ платят или дадат по-нататъшни инструкции. Вероятно лекарството е било разтворено във виното. Лицето или лицата са я изчакали да изпадне в първия стадий на кома, след това са я пренесли тук и акуратно нагласили. После са написали бележката и сцената е готова. Когато са установили, че жертвата е мъртва, те са поставили взрива и доволни са си отишли.

— Тя сякаш вижда това — каза Пийбоди услужливо. — Не като медиум или нещо подобно. Просто преминава през всичко това заедно с убиеца. Направо като по ноти.

— Добре, Пийбоди. Тя е била инструмент — продължи Ив. — Ни повече, ни по-малко. Също, като Уийкс. Вероятно е постъпила в охраната, за да почете паметта на баща си, и Скинър го е използвал, както е използвал бащата на Рурк, за да се добере до него. За него те са нищо, не са хора от плът и кръв. Те са просто стъпки и етапи в неговата двадесет и три годишна война.

— В такъв случай точната дума не е инструменти — уточни Дарсиа, — а войници. За някои генерали те са също толкова незначителни. Извинете ни, ако обичате, полицај Пийбоди.

— Да, мадам. Сър.

— Искам да ми се извиниш — Дарсиа видя как Ив се намръщи и се усмихна. — Знам, че ще те заболи, затова много държа на това. И не

защото водиш разследването посвоему и така нататък. А защото не ми вярваш.

— Познавам те по-малко от двадесет и четири часа — започна Ив, след това отново се намръщи. — Добре, мамка му, извинявам се за това, че ти нямам доверие. Дори нещо повече — за неуважение към авторитета ти.

— Прието. Отивам да предам тялото на съдебните медици като вероятно убийство. Твоята помощничка е много добре обучена.

— Да, добра е — съгласи се Ив, докато Пийбоди не беше наоколо да чуе, и да навири глава. — И става все по-добра.

— Пропуснах значението на уликите, а не трябваше да го правя. Вярвам, че щях да ги видя, ако раздразнението ми беше намаляло, но това е без значение. Сега трябва да разпитам Рурк относно разговора му с командира тази сутрин и неговото мнение за Зита Винтер. За да запазя служебните си записи чисти, ти няма да присъстваш на разпита. Бих оценила обаче, ако останеш и помогнеш на моя екип, с огледа на местопрестъплението.

— Няма проблем.

— Ще се постарая да бъде възможно най-кратко, тъй като си мисля, че ти и Рурк навярно искате да се освободите от тези мокри и мръсни дрехи — тя дръпна ръкава на самото на Ив, когато мина покрай нея. — Това е било много атрактивно.

— Тя беше с мен много по-мека, отколкото аз щях да бъда на нейно място — призна Ив, като раздвижи скованите си рамене. Заболя я, когато Рурк падна върху нея, беше се ударила в пода по-силно, отколкото й се бе сторило отначало, трябваше да огледа синините. След дълъг, горещ душ.

Тъй като отговора на Рурк, на нейното изявление докато се качваха към апартамента им, беше малко повече от сумтене, тя реши да го огледа. Той има нужда да се измие, помисли си Ив. Рурк захвърли скъсаното си сако, ризата под него не беше в по-добро състояние. Чудеше се и нейното лице ли е толкова мръсно, колкото неговото?

— Веднага, след като се измием... — започна Ив, излизайки от асансьора в дневната. И това беше всичко, което успя да каже, преди

Рурк да я притисне към вратите на асансьора и да опустоши с устни нейните.

Половината ѝ мозък сякаш излетя през ушите.

— Уау. Какво?

— Още няколко секунди — ръцете му здраво стискаха раменете ѝ, очите му горяха, когато погледна надолу към нея — и ние нямаше да бъдем тук.

— Но ние сме тук.

— Точно така — той дръпна наполовина сакото ѝ и опустоши шията ѝ. — Дяволски си права. Сега, нека го докажем — Рурк напълно свали сакото и разкъса ризата на рамото ѝ. — Искам моите ръце върху теб. А твоите — върху мен.

Те вече бяха там. Тя дръпна и раздра, и без това скъсаната му риза, и защото ръцете ѝ бяха заети, започна да използва зъбите си върху него.

Не успяха да направят и крачка навътре в стаята, когато се свлякоха на пода. Тя се претърколи заедно с него, борейки се с останалата част от дрехите си, а след това се изви на мост, когато устата му засмука гърдата ѝ.

Желание, дълбоко и първично бликна в нея, докато стенеше името му. Винаги само неговото име. Ив искаше повече. Да даде повече и да получи повече. Пръстите ѝ се забиха в Рурк — твърди мускули, влажна плът. Миризмите на дим и смърт се сляха с неговия аромат и я изпълниха с трескава смесица от любов и страст, които той ѝ даваше.

Рурк не можеше да ѝ се насити. Изглежда никога нямаше да може. Целият този глад, всички потребности и желания, които бе изпитал по-рано, бледнееха в сравнение с това, което изпитваше към Ив — към всичко, което представляваше тя. Нейната физическа сила и твърдия ѝ характер го очароваха. Предизвикваха го.

Да чувства тази сила, трепереща под него, отворена за него и сливаща се с него — това беше чудото в неговия живот. Дишането ѝ бе забързано и плитко, чу как то замря, а след това освобождаването на сподадения дъх, когато я докара до първия връх. Неговата собствена кръв забушува, когато се нахвърли отново да целува устата ѝ и проникна в нея с цялата си жар, бързина и ярост. Звукът от плът,

удряща се и плъзгаща се срещу плът, се смеси със звука на неравномерно дишане.

Ив го чу как промърмори нещо на езика от своето детство, който така рядко използваше и на който името ѝ звучеше екзотично. Силата на удоволствието неистово нарастваше вътре в нея, като възхитителен огън в кръвта ѝ, когато Рурк проникна в нея с дълбоки, силни тласъци. Вкопчи се, опитвайки да задържи края. Неговите очи, диви и сини, гледаха право в нейните. Любовта напълно я завладя.

— Ела с мен — гласът му бе пропит с ирландския акцент. — Ела с мен, сега.

Ив се държеше, докато наблюдаваше, как очите му се затварят. Държеше се и докато тялото му потъваше в нейното. След това се отпусна и го последва.

Сексът, както бе открила Ив, ако се правеше правилно, можеше да освежи тялото и ума, и да повдигне настроението. Тя почти не се оплакваше, че ѝ се налага да се облича за среща с Бела Скинър на женско чаено парти. Тялото ѝ бе свободно и гъвкаво и макар роклята, която Рурк ѝ подаде, да не съответстваше на нейния имидж на ченге, Ив успя да скрие оръжието си под дългото, свободно падащо сако, което балансираше нещата.

— Ти какво, да нямаш намерение да стреляш по някоя от другите жени, над сандвичите с кресон и петифурите? — попита той.

— Човек никога не знае — тя погледна златните обеци, които той ѝ подаде, сви рамене, после си ги сложи. — Докато аз се наливам с чай и сплашвам Бела Скинър, ти проучи моите предположения. Разрови се малко, виж, има ли връзка Хейс с някое от убитите ченгета, които е командвал Скинър по време на провалената операция. Тук има нещо твърде близко, за отношения работодател-работник.

— Добре. Обувки.

Ив се втрени в тънките като игли токчета и деликатните каишки.

— Ти това ли наричаш обувки? Как така вие, момчетата, не трябва да носите смъртоносни капани като тези?

— И аз си задавам същия въпрос, всеки ден — дълго я наблюдава, докато тя ги обуваше. — Лейтенант, изглеждате

невероятно.

— Чувствам се като идиот. Как ще успея да сплаша някого, облечена в тези дрехи?

— Сигурен съм, че ще се справиш.

— Дамско чаено парти — промърмори Ив, излизайки от стаята.

— Не знам защо Анджели не може просто да я замъкне в своя участък и там да се справи с всичко.

— Да не си забравиш гумената палка и мини устройството за зашеметяване.

Тя му се усмихна през рамо, докато влизаше в асансьора.

— Ухапи ме!

— Вече го направих.

Чайното парти вече беше започнало когато Ив влезе. Жени в ефирни, свободно падащи рокли и някои дори — о, боже — с шапки, обикаляха наоколо и се събираха под беседка от розови рози или излизаха на терасата, където арфистката дърпаше струните и пееше с треперлив глас, който незабавно раздражни нервите на Ив.

В стъклени плата бяха подредени малки запечени сандвичи и сладкиши с розова глазура. Блестящи сребърни чашки бяха напълнени с чай, ароматът на който, по мнение на Ив, твърде много напомняше на рози. В такива моменти се чудеше не им ли е скучно на жените да бъдат жени.

Потърси с поглед Пийбоди и се изуми, когато видя вярната си помощничка облечена в цветна рокля и широкопола шапка с лентички.

— Господи, Пийбоди, изглеждаш като — как се казваше това — селянка или нещо подобно.

— Благодаря, Далас. Страхотни обувки.

— Млъкни! Намери Майра. Искам да я взема с нас при жената на Скинър. Вие двете ще стоите наблизко, докато аз и Анджели разговаряме с нея.

— Мисис Скинър е на терасата. Анджели току-що влезе. Уау, тя определено има чудесни гени.

Ив погледна назад и кимна на Дарсиа. Началникът на полицията бе избрала да облече дръзка бяла рокля, която не падаше свободно, а прилепваше към всяка извивка на тялото ѝ.

— На терасата — каза ѝ Ив. — Как ще го изиграеш?

— Фино, лейтенант. Финесът е мой стил.

Ив повдигна вежди.

— Не мисля така.

— Под формата на интервю — каза Дарсиа и бързо излезе на терасата. Спря, наля си чай, и след това се отправи към масата, където седеше Бела. — Чудесно парти мисис Скинър. От името на всички, искам да ви благодаря за организирането на това събитие. Хубава почивка между семинарите и докладите.

— Много е важно да помним, че сме жени, а не само съпруги, майки и професионалистки.

— Абсолютно вярно. Може ли аз и лейтенант Далас да поговорим с вас насаме? Няма да ви отнемем много време.

Бела положи ръката си на рамото на жената, седнала до масата. Фино, помисли си Ив. И ефективно, тъй като жената стана и отстъпи стола си на Дарсиа.

— Трябва да ви кажа, колко много ми хареса лекцията на командира, тази сутрин — започна Анджели. — Толкова вдъхновяващо. Предполагам, че е коствало много труд и на двамата да се занимавате със събирания след трагичната загуба.

— Дъглас и аз силно вярваме в изпълнението на нашите задължения и отговорности, независимо от личните ни проблеми. Горкият Реджи — тя стисна устни. — Дори да си жена на полицай в продължение на половин век... никога не можеш да свикнеш с шока от насилствената смърт.

— Колко добре познавахте Уийкс? — попита Ив.

— Загубата, шока и скръбта не са свързани само с личното познанство, лейтенант — гласът на Бела стана хладен. — Но всъщност аз го познавах доста добре. Ние с Дъглас вярваме в поддържането на близки, топли взаимоотношения с нашите служители.

Тя харесва Анджели, помисли си Ив, а мен — мрази. Добре тогава.

— Предполагам, че силния шок и скръбта са причината, поради която предпочетохте да подслушвате от спалнята, вместо да излезете, когато уведомявахме командир Скинър, че е бил убит служител от охраната му.

Лицето на Бела стана безизразно и сковано.

— Не разбирам за какво намеквате.

— Аз не намеквам нищо, казвам го направо. Вие бяхте в стаята за гости, а не в хола с командира. Знам, че бяхте будна, защото в стаята светеше. Слушахте ни как съобщаваме информацията, но въпреки близките топли отношения, не излязохте да изразите шока си от загубата. Защо така, мисис Скинър?

— Далас, сигурна съм, че мисис Скинър е имала своите причини — Дарсия добави нотка неодобрение в гласа си, а след това със съчувствена усмивка се обърна към Бела. — Съжалявам, мисис Скинър. Лейтенантът е на ръба точно сега, което е съвсем естествено.

— Няма нужда да се извинявате, началник Анджели. Разбирам и до известна степен споделям желанието на лейтенант Далас да защитава съпруга си.

— Това ли правите? — подхвърли, вместо отговор Ив. — И колко далече бихте отишли? Колко близки и топли отношения сте готови да пожертвате? Или не сте имали такива със Зита Винтер?

— Зита? — раменете на Бела трепнаха, сякаш от удар. — Какво общо има Зита с всичко това?

— Познавахте ли я?

— Тя ни е кръщелница, разбира се, аз... „познавахте“? — всяка капчица цвят се изцеди от прекрасното ѝ лице, така че изкусно нанесения грим се открие, като боя на кукленско лице. — Какво се е случило?

— Мъртва е — равнодушно каза Ив. — Убита рано тази сутрин, няколко часа след Уийкс.

— Мъртва? Мъртва? — Бела неуверено се изправи на крака, и изгубила равновесие, бутна чашата. — Не мога... не мога да разговарям с вас сега.

— Ще тръгнеш ли след нея? — попита Дарсия, когато Бела напусна терасата.

— Не. Да ѝ дадем време да размисли. Сега е уплашена — от това, което знае и което не знае — погледна към Дарсия. — Доста добър екип сме двете.

— И аз така мисля. Но ми се струва, че играта — доброто ченге — лошото ченге — при теб се получава естествено.

— Точно като дишането. Хайде да се махаме от това чаено парти и да пийнем по нещо — Ив даде знак на Пийбоди и Майра. — Само

ние, момичетата.

ГЛАВА 8

В бара, в просторно елегантно сепаре, Ив седеше замислена над чаша газирана вода. Би предпочела зашеметяващия удар на коктейла „Зомби“, но искаше главата ѝ да е бистра, а не размътена.

— Ти имаш спокоен, учтив стил — обърна се тя към Дарсиа. — Мисля, че тя ще говори с теб, ако се окажеш наблизно.

— И аз така мисля.

— Доктор Майра е тук със същата задача. Ще можете да поработите и двете с нея — Ив погледна към докторката, която пиеше бяло вино.

— Тя беше шокирана и потресена — започна Майра. — Първо ще провери информацията за смъртта на своята кръщелница. Когато го направи мъката ще се смеси с шока.

— Така ще бъде по-уязвима по отношение на правилните въпроси, зададени в подходящ стил.

— Ти си толкова студена, Далас — каза Дарсиа. — Това ми харесва в теб. Ще ми бъде много приятно да разпитам Бела Скинър, заедно с доктор Майра, ако ѝ е удобно.

— Ще се радвам да помогна. Предполагам, че имаш намерение да говориш отново със Скинър, Ив?

— С разрешението на шефа.

— Не започвай тепърва да бъдеш вежлива — каза ѝ Дарсиа. — Ще съсипеш имиджа си. Той няма да иска да говори с теб — продължи тя. — Каквито и да са били чувствата му към теб преди, то след неговата реч, впечатлението ми е, че те възприема също както и Рурк — мрази ви.

— Той каза ли нещо за нас в своето изказване?

— Не спомена имена, но намекна. Неговата вдъхновяваща, по-скоро лидерска реч взе обрат някъде към средата. Засегна ченгетата, които се развалят, които забравят основните си задължения в полза на лични удобства и печалби. Жестовете, езикът на тялото... — Дарсиа сви рамене. — Беше ясно, че говори за това място — луксозни дворци

построени от кръв и алчност, струва ми се, че това бяха точните му думи. А за теб — курвата на нечестивия. Много убедено говореше за това, също като религиозен фанатик. Имаше някои, които бяха ентузиазирани и подкрепяха идеите му. Но по-голямата част от присъстващите се чувстваха неудобно — бяха смутени или ядосани.

— Искал е да се възползва от своето изказване, за да ни удари плесница — на мен и Рурк — но това не ме притеснява — Ив забеляза Пийбоди, забила поглед в своята чаша. — Пийбоди?

— Мисля, че той е болен — каза тя тихо и най-накрая повдигна глава. — Не мисля, че е стабилен психически. Беше ми тежко да гледам това, което се случи тази сутрин. Той започна добре, красноречиво, след това просто се впусна в тази тирада. Възхищавала съм му се през целия си живот, но ми беше много тежко да гледам това — повтори тя. — Много от ченгетата, които присъстваха се отвърнаха от него и можеше да се почувства как уважението им се изпари. Той говори и за убийството — как един млад, перспективен човек е станал жертва на дребно бездушно отмъщение. Как убиецът може да се скрие зад значката си, вместо да бъде изправен пред правосъдието.

— Добре казано — отбеляза Ив.

— Много ченгета от Земята излязоха след тези думи.

— Така че сега най-вероятно е малко несигурен в себе си. Аз ще се заема с него — каза Ив. — Пийбоди, свържи се с Фийни, вижте какви още детайли можете да изкопаете за двете жертви и въобще за всеки, който е бил свързан с проваления случай в Атланта. Имаш ли нещо против, началник Анджело?

Дарсия допи виното си.

— Всичко е наред.

Ив се върна първо в апартамента. Искаше да узнае повече подробности преди отново да разпита Скинър. Изобщо не се съмняваше, че Рурк е открил нещо.

Когато влезе, той разговаряше по телефона с началника на службата за сигурност на хотела. Неспокойна, Ив излезе на терасата, за да поразсъждава върху фактите, уликите и възможните връзки.

Двама мъртви. Бащите и на двете жертви са били ченгета-мъченици. И бяха свързани с бащата на Рурк и Скинър. Убити в

сграда, принадлежаща на Рурк, на място пълно с ченгета. Беше толкова чисто, почти поетично.

С какво е започнало всичко? Това не е импулсивно убийство, а умело и хладнокривно планирано. Уийкс и Винтер са пожертвани като пешки, използвани, а после изхвърлени заради голямата игра. Игра на шах, добре — реши тя. Черният цар против белия. Инстинктивно усещаше, че Скинър няма да се задоволи само с „шах и мат“. Той искаше кръв.

Тя се обърна, когато Рурк излезе на терасата.

— В края на краищата да те унищожи няма да му е достатъчно. Той подготвя всичко за твоето наказание, стъпка по стъпка. Задействал е много начини, за да ти повлияе. Продължава да натиска и трупа улики и всички започват да си мислят, че ти си поръчал убийствата. Всичко, от което се нуждае, е един войник, готов да поеме вината. Обзалагам се, че това е Хейс. Скинър не разполага с много време да организира всичко.

— Не, не разполага — съгласи се Рурк. — Прегледах медицинските му досиета. Преди година му е открито рядко заболяване. Малко е сложно, но доколкото успях да разбера, нещо от вида „разяждане на мозъка“.

— Лекува ли се?

— Да, съществуват някакви лечебни програми. Той е преминал през две от тях... без много шум, в частна клиника в Цюрих. Те забавят процеса, но в неговия случай... имал е проблеми със сърцето и белите дробове. Още един опит за лечение ще го убие. Тогава са му давали година. Сега му остават навярно не повече от три месеца. И само два от тях ще може да прекара извън болницата, докато може самостоятелно да се движи и разсъждава. Подписал е заявление за евтаназия.

— Това е ужасно — Ив мушна ръце в джобовете си. Имаше още нещо — виждаше го в очите на Рурк, усещаше го от начина, по който я гледаше. — Това съвпада с останалите данни. Този случай го е тормозил в продължение на десетилетия. Иска да изчисти всички дългове, преди да умре. Това, което унищожава мозъка му вероятно го прави по-нестабилен, по-фанатичен, и по-малко притеснен за маниерите си. Скинър трябва да види, че ти ще умреш преди него. Какво друго откри? Какво?

— Минах през още няколко слоя на защита при делото за провала. Допълнителни записи, бележки. Той е бил уверен, че е проследил баща ми до тогава, докато е изчезнал отново от страната. Скинър е използвал някои връзки, за да го намери. Смятало се е, че баща ми се е отправил на запад и е прекарал няколко дни в компанията на свои партньори в престъпния бизнес. В Тексас, в Далас, Ив.

Стомахът ѝ се сви, а сърцето ѝ пропусна няколко удара.

— Градът е голям. Това не означава...

— Времето съвпада — той приближи до нея и погали ръцете ѝ, сякаш да ги стопли. — Нашите бащи са били дребни престъпници, които са търсили големия удар. Теб са те открили в онази малка уличка в Далас само няколко дни след като Скинър отново е загубил дирите на баща ми.

— Искаш да кажеш, че нашите бащи са се познавали.

— Казвам, че съвпаденията са твърде очевидни, за да се пренебрегнат. Но почти не мога да кажа дали е така в действителност — добави той и опря чело в нейното.

— Дай ми минутка — отдръпна се от Рурк, облегна се на перилата, загледана в далечината. Пред очите ѝ отново изникна студената мръсна стая, и тя сама, с кървави ръце, сгושена в ъгъла, като животно.

— Той имаше сделка — каза тихо. — Мисля, че имаше някаква сделка. По това време не пиеше толкова много. А това беше лошо за мен, защото когато се върнеше пиян не можеше да ми причини болка. И имаше пари. Добре — въздъхна дълбоко. — Е, всичко съвпада. Знаеш ли какво си мисля?

— Кажи ми.

— Мисля, че понякога съдбата ни дава втори шанс. Сякаш ни казва: „Добре, имал си достатъчно гадости, време е да ти предложи нещо хубаво. Виж какво можеш да направиш от това“ — обърна се към него. — И ние ще направим нещо. Каквито и да са били бащите ни за нас, или един за друг, по-важното е това, което сме сега.

— Скъпа, Ив. Обожавам те.

— Тогава направи ми една услуга. Изчезни някъде през следващите няколко часа. Не искам да давам на Скинър повече възможности. Трябва да говоря с него, а той няма да се съгласи ако си до мен.

— Съгласен съм, при едно условие — ако си сложиш подслушвателно устройство — той извади от джоба си малка брошка със скъпоценни камъни и я прикрепил към ревера на самото ѝ. — Ще те наблюдавам оттук.

— Запис без уведомяването и съгласието на всички страни е незаконно, освен ако нямаш съответното разрешение.

— Наистина ли? — той я целуна. — Виж до какво могат да те доведат креватните отношения с лоши момчета.

— Нима и за това си чул?

— Чух също и че голяма част от колегите ти ченгета са си излезли по време на речта. Репутацията ти е добра, лейтенант. Мисля, че на твоя утрешен семинар ще присъстват много хора.

— Моят... Мамка му! Бях забравила. Не искам да мисля за това — промърмори на излизане. — Въобще не искам.

Ив се вмъкна в конферентната зала, където Скинър водеше семинар на тема „Тактика“. Изпита облекчение, като разбра, че е изпуснала лекционната част и е дошла тъкмо за дискусиата. Много от присъстващите ѝ отправиха продължителни погледи, докато вървеше покрай стената на залата и си намери място по средата на редовете.

Тя прецени обстановката. Скинър стоеше зад катедра на сцената. Хейс — в стойка „мирно“, зад гърба му, в дясно. Още двама, приличащи на охрана, стояха от другата му страна. Прекалено, помисли си тя, и при това очевидно. Всичко изглеждаше така, сякаш това място и ситуацията представляваха опасност за Скинър, но той, предприел необходимите мерки за сигурност, продължаваше да изпълнява своите задължения.

Чисто изпитано.

Ив вдигна ръка, но я пренебрегнаха. Пет въпроса получи отговор преди тя да се изправи на крака и да се обърне към Скинър. И докато ставаше, видя как ръката на Хейс се плъзна под самото.

Тя знаеше, че всяко ченге в залата е забелязало този жест. Настъпи мъртва тишина.

— Командир Скинър, длъжността командващ редовно изисква от вас да изпращате вашите хора по задачи, където загубата на човешки живот — граждански или служебен — е основният риск. В такъв случай,

мислите ли, че е по-полезно за операцията да оставите настрана личните чувства към подчинените си, или ги използвате при формирането на екипа си?

— Всеки, който избере полицейската значка декларира, че в случай на необходимост ще отдаде своя живот, за да служи и защитава. Ние командирите трябва да уважаваме тази декларация. Личните чувства имат значение тогава, когато трябва да се избере член на екипа, който най-добре от всички, ще се справи с конкретната ситуация. Това е въпрос на опит и дългогодишно трупане на информация, които позволяват да се направи правилен избор. Но лични чувства, като емоционална привързаност, лични връзки, приятелство или омраза, не трябва да влияят на решението.

— Затова ли, по време на мандата ви като командир, за вас не е било проблем да пожертвате близък приятел или познат заради успеха на операциите?

Скинър почервеня. И треперенето на ръцете му, което бе забелязала по-рано, стана по-явно.

— „Да пожертвам“ ли, лейтенант Далас? Неправилен избор на думи. Полицаяте не са агнета, за да бъдат изпращани на заколение. Не като необходима жертва заради общото благо, а като тежка загуба, когато преданите войници загиват в борбата за справедливост.

— Войниците биват убивани в битки. Това са приемливи загуби.

— Няма приемливи загуби — той удари със стиснат юмрук по катедрата. — Необходими, да. Но не и приемливи. Всеки човек, загинал под моето командване е тежко бреме на съвестта ми. Всяко дете, останало без баща, е моя отговорност. Командването го изисква, а всеки командир, трябва да бъде достатъчно силен, за да поеме тежестта.

— И длъжността командващ по ваше мнение изисква възмездие за тези загуби?

— Да, лейтенант. Няма справедливост, без наказание.

— А това отнася ли се за децата на загиналите и за децата на тези, които са успели да се изплъзнат от правосъдието? Какво е вашето мнение?

— Греховете на бащите трябва да се плащат от техните деца — гласът му започна да се повишава и да трепери. — Ако бяхте по-

загрижена за справедливостта, отколкото за собствените си интереси, нямаше да е необходимо да ми задавате този въпрос.

— Аз се грижа за справедливостта, командире. Изглежда, че с вас имаме различно тълкование на този термин. Мислите ли, че вашата кръщелница, бе най-правилния избор за тази операция? Смъртта ѝ тежи ли сега върху вашата съвест или тя балансира другите загуби?

— Не смей да споменаваш за нея! Ти продаде значката си заради леглото! Ти си позор! Недей да си мислиш, че парите или заплахите на твоя мъж ще ме спрат да използвам цялото си влияние, за да ти отнема значката!

— Аз не се крия зад Рурк, както и той не се крие зад мен — тя продължи да говори, когато Хейс направи крачка напред и постави ръка на рамото на Скинър. — Аз не съм замесена във вчерашния инцидент. Двама души са мъртви тук и сега. Това е моят приоритет, командире. Справедливостта за тях е моя грижа.

Хейс застана пред Скинър.

— Семинарът приключи. Командир Скинър ви благодари за присъствието и съжالياва, че лейтенант Далас провали дискуссионната част.

Хората се раздвижиха по местата си и започнаха да стават. Ив видя, че Скинър напуска обграден от двамата телохранители.

— Ако питаш мен — изкоментира някой близо до нея, — тези семинари биха могли да имат и по-шибани прекъсвания.

Ив тръгна към предната част на залата и се сблъска лице в лице с Хейс.

— Имам още два въпроса към командира.

— Казах, че семинара приключи. Както и малкото ви шоу.

Усети блъскането на тълпата около тях, някои от хората бяха достатъчно близо, за да чуят разговора им.

— Знаеш ли, това е смешно. Мислех си, че аз съм дошла на шоу. Дали той го ръководи, Хейс, или ти го правиш?

— Командир Скинър е велик човек. А великите хора често се нуждаят да ги защитават от курви.

Едно ченге приближи към тях и смушка Хейс в рамото.

— Може би искате да ви арестувам за обида, човече.

— Благодаря — с признателност кимна Ив. — Разбрах намека.

— Не ми харесва, когато хората, преструващи се на ченгета, наричат някоя жена-ченге курва — мъжът отстъпи назад, но остана наблизо.

— Докато защитавах твоя велик човек — продължи Ив, — но не забравяй, че двама от неговите войници са в моргата.

— Това заплаха ли е, лейтенант?

— По дяволите, не. Това е факт, Хейс. Също както е факт и това, че и на двамата бащите им са загинали под командването на Скинър. Ами твоя баща?

Ярка червена заля скулите му.

— Вие не знаете нищо за баща ми и нямате право да говорите за него.

— Само ти давам нещо, върху което да мислиш. Поради някаква причина ми се струва, че аз съм по-заинтересувана да намеря този, който ги прати в моргата, отколкото ти или твоят велик човек. И заради това, ще изясня всичко още преди това проклето шоу да свърши или да продължи по-нататък. Обещавам.

ГЛАВА 9

Щом не успя да се добере до Скинър, мислеше Ив, щеше да се добере до жена му. Но ако Анджели и Пийбоди не бяха я успокоили и утешили достатъчно, щеше да е дяволски лошо. Проклета да бъде ако ѝ се наложи отново да ходи на пръсти около плачещи жени и умиращи мъже, а след това да предаде случая на момчетата от МПО.

Това беше нейният случай и тя трябваше да го доведе до край.

Знаеше, че част от гнева и нетърпението ѝ са предизвикани от информацията, която Рурк беше намерил. Неговият и нейния баща, Скинър и групата загинали ченгета. Скинър е прав за едно нещо, помисли си тя, докато вървеше към апартамента му, кръвта можеше да говори.

Кръвта на мъртвите сега говореше на нея.

Нейният баща, както и бащата на Рурк бяха застигнати от жестока смърт. Предполагаше, че това е единствената проява на справедливост за смъртта на ченгетата, случила се преди много години. Но в хладилната камера на моргата имаше още два трупа. Заради тях, без значение какво бяха направили, тя щеше да продължи.

Почука на вратата и с нетърпение зачака. Отвори ѝ Дарсиа, която се усмихна леко и извинително.

— Тя не е на себе си — прошепна Анджели. — Майра я държи за ръката, и ѝ дава възможност да поплаче за кръщелницата си. Това е добро начало, но освен това, нямаме никакъв напредък.

— Някакви възражения ако я разтърся малко.

Дарсиа я погледна и сви устни.

— Можем да пробваме, но аз не бих я разтърсила прекалено силно. Ако отидеш твърде далеч, ще трябва да започнем всичко от начало.

Ив кимна и влезе в стаята. Майра седеше на дивана до Бела и наистина я държеше за ръката. Пред тях на масичката имаше чайник с чаши и безброй използвани книжни кърпички. Бела плачеше тихо, с поредната нова кърпичка в ръка.

— Мисис Скинър, съжалявам за загубата ви — Ив седна на стол до дивана, нарушавайки уединението на двете жени. Каза това със спокоен, състрадателен глас и зачака Бела да вдигне към нея подпухналите си зачервени очи.

— Как може да говорите за Зита? Вашият съпруг е отговорен за смъртта ѝ.

— Съпругът ми и аз едва не бяхме разкъсани на парчета от взривното устройство, поставено в апартамента за Зита Винтер. Това устройство е поставено от нейния убиец. Разбирате ли за какво говоря?

— Кой друг е искал да убие Зита?

— Точно това искаме да разберем. Тя е изключила охранителните камери в нощта, когато е бил убит Уийкс.

— Не вярвам — Бела стисна в юмрук кърпичката. — Зита никога не би станала съучастник в убийство. Тя беше красива млада жена. Грижовна и способна.

— И предана на съпруга ви.

— Защо да не бъде? — гласът на Бела се повиши, тя се изправи на крака. — Той се появи в живота на Зина, когато баща ѝ загина. Даде ѝ от своето време и внимание. Помогна ѝ с образованието. Беше готов да направи всичко за нея.

— А тя за него?

Устните на Бела затрепериха и тя отново седна, сякаш краката ѝ се подкосиха.

— Зита никога не би станала съучастник в убийство. Той никога не би поискал такова нещо от нея.

— Възможно е, тя да не е знаела за убийството. Може би просто са я помолили да се справи с камерите и нищо друго. Мисис Скинър, вашият съпруг умира — Ив забеляза, как Бела рязко потръпна. — Не му остава много време, а смъртта на неговите подчинени не му дава мира. Кажете ми, поведението на вашия съпруг през последните месеци беше ли нормално?

— Няма да обсъждам с вас състоянието на мъжа си.

— Мисис Скинър, нима смятате, че Рурк е отговорен за нещо, което баща му е направил? Нещо, което този човек е направил, когато Рурк е бил още дете и на хиляди мили разстояние? — Ив видя как очите на Бела плувнаха отново в сълзи и продължи да я притиска. — Този човек е пребивал Рурк почти до смърт, просто за забавление. Вие

знаете ли какво е, когато те пребиват с юмруци, или пръчка, или каквото и да е под ръка, и то от човека, който е длъжен да се грижи за теб? По закон или просто по морални принципи. Знаете ли какво е когато целият си в кръв и синини и си свършено безсилен да отвърнеш на удара?

— Не — сълзите потекоха отново. — Не.

— Трябва ли това дете да плати за всяко зло извършено от баща му?

— Греховете на бащите... — започна Бела, след това спря. — Не — уморено изтри мокрите си бузи. — Не, лейтенант, не смятам така. Но аз знам, какво е струвало на съпруга ми, какво се е случило и какво е било загубено. Знам, как го преследваше — този добър и прекрасен човек, този почтен мъж, който посвети целия си живота на значката и всичко произтичащо от нея.

— Той не може да изгони тези призраци, като унищожи сина на човека виновен за тях. Вие също го знаете.

— Той никога не би навредил на Зита или Реджи. Обичаше ги, все едно му бяха собствени деца. Но... — тя отново се обърна към Майра, стиснала яростно юмруци — той е много зле — физически, умствено и духовно. Не знам как да му помогна. Не знам още колко дълго ще издържа да го гледам, как умира бавно. Готова съм да го пусна, заради болката — понякога е толкова ужасна. А той не иска да ме допусне до себе си. Не споделя леглото си с мен, мислите си, страховете си. Сякаш се отделя от мен малко по малко и аз не съм в състояние да го спра.

— За някои смъртта е уединен акт — каза Майра нежно. — Интимен и съкровен. Трудно е да обичаш някого и да стоиш настрана, докато той преминава през този етап сам.

— Съгласи се да подпише заявление за евтаназия заради мен — въздъхна Бела. — Вярва, че мъжът е длъжен да издържа всичко, на което го подлага съдбата. Страхувам се, че вече не разсъждава трезво. Има моменти... — пое си дъх и отново погледна към Ив. — Има пристъпи на ярост, промени в настроението. Може би отчасти за това е виновно лекарството. Той никога не споделя с мен за работата си. Но знам, че в продължение на месеци, може би и повече, Рурк е един вид мания за него. Както и вие. Смята, че сте избрали дявола пред дълга — затвори за момент очи. — Аз съм съпруга на полицай, лейтенант.

Вярвам в този дълг и виждам, че и вие вярвате. И той щеше да го види, ако не беше толкова болен. Кълна се, че не е убил Реджи или Зита. Но те може да са били убити заради него.

— Бела — Майра ѝ предложи друга кърпичка, — ако искате да помогнете на съпруга си, да облекчите болката му, разкажете на лейтенант Далас и началник Анджели това, което знаете, което чувствате. Никой не познава сърцето и начина на мислене на мъжа ви по-добре от вас.

— Това ще го унищожи. Ако разбере, ще се пречупи. Бащи и синове... — каза тя тихо, след което зарови лице в кърпичката. — О, Господи.

— Хейс — всички части от мозайката си застанаха на мястото. — Хейс не е загубил баща си по време на провалената операция. Той е син на командир Скинър.

— Единственото неблагоприятно... — сълзи задавиха гласа на Бела, — след свата в ранните години на брака ни. В много отношения вината е моя. Моя е вината — повтори тя, обръщайки умоляващ поглед към Майра. — Бях нетърпелива и ядосана, че отделя толкова много от времето си и енергията си в работата. Бях се оженила за ченге, но не бях склонна да приема всичко, което това означава, което означава за човек като Дъглас.

— Не е лесно да делите мъжа си с работата му — Майра наля още чай. — Особено, когато работата е това, което определя неговата същност. Били сте млада.

— Да — благодарност прозвуча в гласа на Бела, когато взе чашката с чая. — Млада и егоистична. И оттогава се опитвам да направя всичко според силите си, за да се реванширам. Обичах го безумно и го исках целия, без остатък. Но не можех да го получа, затова постоянно го предизвиквах, а след това се отдръпнах от него. Реших, че искам да получа всичко или нищо. Той беше горд човек, а аз бях упорита. Бяхме разделени в продължение на шест месеца. През това време той се е срещал с друга. Не мога да го виня за това.

— И тя забременяла — подкани я Ив.

— Да. Не го скри от мен. Дъглас никога не ме е лъгал и не се опита да скрие това от мен. Той е почтен мъж — гласът ѝ стана ожесточен, когато погледна към Ив.

— Хейс знае ли?

— Разбира се. Разбира се, че знае. Дъглас никога няма да избяга от своите отговорности. Той оказа финансова подкрепа на майката на Хейс. Споразумяхме се с тази жена, тя се съгласи да отгледа детето и да пази в тайна името на бащата. Нямахме никакъв смисъл да разказваме за това и да усложняваме кариерата на Дъглас, да хвърляме сянка върху репутацията му.

— Значи вие сте платили за това негово... неблагоприятие.

— Вие сте твърда жена, така ли, лейтенант? Не сте допусkali никакви грешки във вашия живот? Не съжалявате за нищо?

— Имам ги много. Но едно дете, а в последствие — мъж, едва ли ще се зарадва, ако го считат за грешка. Или неблагоприятие.

— Дъглас може и да имаше недостатъци, но беше добър, щедър и отговорен с Брайсън. Даде му всичко.

Всичко, с изключение на името, помисли си Ив. Много ли би означавало това?

— Мисис Скинър, възможно ли е вашият съпруг да му заповяда да извърши убийство, само за да обвини после Рурк за него?

— Абсолютно не. Категорично не. Но Брайсън... може би е прекалено предан на Дъглас. През последните няколко месеца, Дъглас общуваше с него твърде често. Възможно е докато Брайсън е расъл, стандартите на Дъглас да са били прекалено високи и прекалено сурови за едно малко момче.

— Хейс иска да се докаже пред баща си.

— Да. Брайсън е много твърд човек, лейтенант. Твърд и хладнокръвен. Мисля, че сте го разбрали. А Дъглас... той е болен. Неговите убеждения и манията му утежняват още повече ситуацията. Това, което се случи през всичките тези години го разяжда безжалостно също както болестта му. Наблюдавала съм неговите пристъпи на ярост, сякаш в него има друг човек. По време на такъв пристъп той каза, че трябва да се направи нещо, някой да плати, независимо от цената. Че понякога има моменти, когато закона трябва да отстъпи място на кървавата справедливост. Смърт за смърт. Преди няколко месеца го чух да говори с Брайсън за Олимп. Каза му, че Рурк го е построил върху костите на ченгетата-мъченици, и че никога няма да се успокои докато Рурк и това място не бъдат унищожени... И ако той умре, преди да отмъсти за мъртвите, то дългът му се наследява от неговия син.

— Трябва да го спрем — Ив се обърна към Дарсиа. — Нека хората ти задържат Хейс.

— Сега ще се заемем с него — отговори Дарсиа и включи комуникатора си.

— Той не знае нищо — Бела бавно се изправи на крака. — Или не иска да знае. Дъглас е убеден, че Рурк е отговорен за това, което се случи тук. Убеден е, че и вие също сте част от това, лейтенант. Умът му не е като преди. Той бавно умира, това просто го убива. Смилете се над него.

На Ив ѝ бе жал за мъртвите полицаи и за умирация Скинър, но въпреки това каза:

— Задайте си въпроса, мисис Скинър, какво би направил съпруга ви, ако сега беше на мое място — и добави: — Доктор Майра ще остане с вас.

Ив тръгна с Дарсиа. Изчака, докато се отдалечиха достатъчно в дъното на коридора и я предупреди.

— Трябва да го разделите от Скинър, преди да го хванете. Действайте тихо.

Дарсиа повика асансьора.

— Някой казвал ли ти е, че си безмилостен задник, Далас?

— Ако Скинър не му е давал пряка заповед, няма причина да го свързваме с Хейс, или да го арестуваме, докато е наблизо. Боже, той е почти мъртвец — отсече тя, когато Дарсиа не каза нищо. — Какъв е проклетият смисъл да го замесваме във всичко това и да унищожим половинвековна му служба в полицията.

— Никакъв.

— Мога да устроя още един разпит на Скинър, да го отдалеча достатъчно, за да можете вие да задържите Хейс.

— Отказваш се да ръководиш ареста? — попита учудено Дарсиа, докато влизаше в асансьора.

— Той никога не е бил мой.

— По дяволите, така е, не е бил. Но аз ще го взема — добави Дарсиа весело. — Как се досети за връзката между Скинър и Хейс?

— Бащи. Случаят е пълен с тях. Ти имаш ли?

— Баща ли? Че кой няма?

— Зависи от гледната точка — Ив излезе от кабинката на асансьора в главното фоайе. — Отивам да откроя Пийбоди, а ти имаш време да координираш твоя екип — тя погледна устройството на китката си. — Петнадесет минути трябва да... Я виж ти! Погледни кой седи в лоби бара.

Дарсиа погледна в тази посока и внимателно разгледа групата хора, седнали на двете маси.

— Изглежда Скинър е възвърнал самообладанието си.

— Човекът обича публика. Очевидно го ободрява повече, отколкото лекарствата. Бихме могли да се възползваме от това. Хайде да отидем и аз ще се извиня за осуетяването на семинара. Ще се постарая да разсея Скинър, като го заговоря. А ти ще кажеш на Хейс, че искаш да поговориш с него за Уийкс, че не искаш да отвлечаш вниманието на Скинър с рутинни въпроси, и тем подобни глупости.

— Можеш ли сама да го арестуваш?

Дарсиа й хвърли ироничен поглед.

— Можеш ли?

— Добре, тогава. Нека го направим. Бързо и тихо.

Те бяха преполовили фоайето, когато Хейс ги забеляза. Не успяха да направят и две крачки и той хукна да бяга.

— Мамка му! Мамка му! Той има инстинкти на ченге. Заобиколи го от другата страна — нареди Ив и се спусна след него, през тълпата. Тя прескочи през изящната златна верига, отделяща салона от фоайето. Хората се развикаха и се отдръпнаха, за да й направят път. Разнесе се звън на разбити стъкла, когато една от масите се преобърна. Ив успя да зърне Хейс, когато той изчезна през една врата зад бара.

Тя прескочи през плота, без да обръща внимание на проклятията на сервитьорите и клиентите. Няколко бутилки се разбиха и във въздуха се разнесе опияняващ аромат на първокласен алкохол. Стискайки оръжието си в ръка, Ив удари с рамо вратата.

В кухнята беше много шумно. Готвач-дроид лежеше проснат на пода, на тясната пътека между шкафове главата му конвулсивно потръпваше от силен удар.

Ив се препъна в дроида и заряда от лазера на Хейс прелетя над главата й. Действайки инстинктивно, тя се претърколи напред и застана зад шкаф от неръждаема стомана.

— Предай се Хейс! Няма къде да избягаш? Пълно е с невинни хора. Хвърли оръжието!

— Тук никой не е невинен — той стреля отново и гореща вълна остави следа по пода и унищожи дроида.

— Баща ти не иска това. Той не иска още трупове в краката си.

— Не съществува висока цена, когато става дума за дълг.

Зад нея избухна рафт с кухненска посуда и над главата ѝ се посипаха парчета.

— Майната ти! — Ив вдигна оръжието над главата си, стреля и се претърколи наляво. Тръгна напред с оръжието пред себе си и отново изруга, когато видя нейната цел да се скрива зад ъгъла.

Някой крещеше. Друг плачеше. Приведена ниско напред, тя продължи преследването. Обърна се при звука на следващия изстрел и видя, как в купчина бельо избухна огън.

— Някой да се погрижи за това! — извика тя и свърна зад следващия ъгъл. И видя изходна врата. — Мамка му!

Хейс беше взривил ключалките и това надеждно беше запечатало вратата. Разочарована, Ив пристъпи и няколко пъти силно я изрита, но не успя да я помръдне, дори на сантиметър.

Прибра оръжието си в кобура и се отправи обратно към фоайето през бъркотията и дима. Без особена надежда се завтече към централния вход, за да огледа улицата. Излязла отвън, тя се сблъска с Дарсиа.

— Изгубих го! Кучия син! Беше на десетина метра от мен — ядосана Дарсиа прибра оръжието си. — Никога нямаше да го настигна с тези проклети обувки. Изпратих сигнал до всички постове. Ще го хванем, копелето!

— Шибанякът взриви ключалките на вратата! — бясна на себе си, Ив обикаляше в кръг. — Подцених го. Той повали няколко хора в бара. Унищожи дроид, подпали пожар. Той е бърз, умен и ловък. И преди всичко е много подъл тип.

— Ще го хванем! — повтори Дарсиа.

— Точно така, дяволите да го вземат, ще го направим!

ГЛАВА 10

— Лейтенант.

Ив се стресна, обърна се и видя идващия към нея Рурк.

— Предполагам, вече си чул, тук имахме малък инцидент?

— Мисля да отида да поговоря с аварийната група — усмивка прорязва гневното лице на Дарсиа. — Извинете ме.

— Ранена ли си? — попита Рурк Ив.

— Не. Но в кухнята на бара има мъртъв дроид. Не съм го убила аз, в случай, че се чудиш. Имаше също малка престрелка. Не съм я започнала аз. Виж, разрушенията по тавана — те са от мен. Е, и някои други по-дребни щети.

— Ясно — той изучаваше елегантната фасада на хотела. — Сигурен съм, че за гостите и персонала е било много вълнуващо. Тези, които няма да подадат иск срещу мен, навярно дълго време ще разказват тази история на приятели и роднини. Тъй като по пътя ми се налага да се свържа с адвокатите си, за да ги предупредя за предстоящите граждански дела, може би ще ми отделиш минута да ми кажеш, защо дроидът е мъртъв, някои от гостите са в истерия, персонала крещи, а в кухнята има пожар.

— Разбира се. Може по пътя да вземем Пийбоди и Фийни, та да не разказвам по няколко пъти.

— Не, бих искал да науча всичко сега. Нека малко да се поразходим — той я хвана за ръката.

— Нямам време за...

— Хайде!

Докато слушаше разказа ѝ, Рурк я водеше покрай стените на хотела, през страничната градина, кафето във вътрешния двор, завиха покрай един от басейните и стигнаха до частния асансьор.

— Значи твоите намерения са били да пощадиш чувствата на Скинър и да запазиш репутацията му.

— Не стана, но да, до известна степен. Хейс ни видя пръв — едва влязла в апартамента, Ив отвори бутилка с вода и отпи жадно. До

този момент не бе разбрала, че умира от жажда заради дима. — Трябваше да се получи. Сега избяга и това е по моя вина.

— Той не може да напусне станцията.

— Не, не може да я напусне. Но може да му хрумне да причини някои вреди, докато е на свобода. Трябва да погледна картите и плановете на курорта. Ще направим компютърен анализ, за да отбележим местата, където е най-вероятно да се скрие.

— Аз ще се погрижа за това. Мога да го направя по-бързо — каза той, преди тя да успее да възрази. — Ти си вземи душ. Миришеш на дим.

Ив вдигна ръката си и помириса.

— Да, предполагам, че така ще направя. Тъй като реши да помогнеш, ще се свържеш ли с Пийбоди и Фийни? Искам да координирам преследването.

— Прекалено много места, където може да се скрие — каза Ив час по-късно, мръщейки се към екрана на стената, където бяха изнесени данните от компютъра. — Интересно дали той има резервен транспорт, в случай, че всичко протече не по неговия план, може да е заплатил на някой да го изведе от тук? Ако напусне станцията, може да отиде навсякъде, където проклетата му душа поиска.

— Мога да обединя усилията си с Анджело и да се заема с този въпрос — каза Фийни. — А ако си поиграя малко в Интернет, е възможно да блокирам всички запланувани полети от курорта за следващите двадесет и четири часа.

— Добра идея. Дръж ме в течение.

— Ще го направя — той излезе, шумолейки с торбичка захаросани бадеми.

— Рурк познава тази територия най-добре от всички. Той ще ме заведе на посочените от компютъра места. Ще си ги поделим с екипа на Анджело.

— А аз ще координирам всичко оттук, така ли? — поинтересува се Пийбоди.

— Не съвсем. Трябва да поработиш малко с Майра. Увери се, че Скинър и съпругата му няма да мръднат от местата си. Докладвай ми, ако Хейс се свърже с тях. И още нещо.

— Да, сър — Пийбоди вдигна поглед от бележника си.

— Ако не успеем да го хванем днес, ще се наложи да ме покриеш утре сутринта.

— Да ви покрива?

— Имам някои бележки тук — Ив постави диска в преносимия компютър на Пийбоди.

— Бележки? — Пийбоди с ужас се втренчи в малкото устройство. — Вашият семинар? О, не, сър... Тъъ, Далас, не мога да изнеса вашия семинар.

— Просто се считай, като резервен вариант — предложи ѝ Ив. — Рурк? — тя тръгна към вратата и остави мърморещата Пийбоди.

— Значи не искаш да проведеш семинара утре? — попита Рурк.

— Няма да отговоря на този въпрос, докато не ми прочетеш правата — Ив разкърши рамене и бе готова да се закълне, че почувства как от тях падна тежък товар. — Понякога нещата се нареждат перфектно, нали така?

— Кажете го на Пийбоди утре сутринта?

Със смях, Ив влезе в асансьора.

— Да отиваме на лов.

Те преобърнаха всяко място, дори повториха тези, които се бяха паднали на екипа на Анджели. Това беше дълъг, досаден и уморителен процес. По-късно Ив си помисли, че благодарение на операцията беше добила по-пълна представа за обхвата на любимия проект на Рурк. Хотели, казина, театри, ресторанти, магазини и предприятия. Къщи и сгради, плажове и паркове. Огромният размах, с който той беше създал този свят, се оказа повече, отколкото тя си бе представяла. Независимо, колко бе впечатляващ, той обаче направи задачата им почти невъзможна.

Беше почти четири след полунощ, когато тя обяви край и се запрепъва към леглото.

— Ще го намерим утре. Лицето му е на всеки екран в курорта. В момента, в който си купи нещо ще го засечем. Все пак трябва да яде и да спи.

— Както и ти — легнал в леглото, Рурк я придърпа към себе си. — Поспи, лейтенант. Утре ще дойде бързо.

— Той няма да отиде далече — гласът ѝ се удебели от съня. — Трябва да довърши започнатото и да се похвали на баща си. Наследство. Кърваво наследство. Цял живот бягам от моето.

— Знам — Рурк докосна върха на главата ѝ с устни, когато тя потъна в дълбок сън. — Аз също.

Този път сънуваше той, което му се случваше много рядко. Сънуваше тесните улички на Дъблин. Отново беше малко момче, много слабо, с остър поглед, ловки пръсти и бързи крака. И както винаги гладен.

Миришеше на боклук и лошо уиски, а студения дъжд се просмукуваше в костите му.

Видя себе си в една от тези малки улички, да се взира в баща си, който лежеше в този боклук и вонеше на лошо уиски. Миришеше също на смърт — кръв и мръсотия, които изхвърля човек в последните си мигове. Ножът все още стърчеше в гърлото му, а очите му — сини в своите дълбини — бяха отворени и гледаха към момчето, на което бе дал живот.

Рурк си спомни съвсем ясно своите думи: „Е, копеле, някой се е разплатил с теб. А, аз се надявах един ден това щастие да се падне на мен.“

Без скрупули, той клекна и претърси джобовете му за монети или предмети, които би могъл да заложил или изтъргува. Там нямаше нищо, но от друга страна, никога не е имало нищо. Замисли се малко и взе ножа. Можеше да му свърши работа, когато възникнат проблеми.

Той стоеше там — дванадесетгодишно момче с пресни синини и болки от последния побой, който ръцете на мъртвия му бяха нанесли.

И се изплю. После побягна.

Както обикновено, Рурк беше станал преди нея. Ив го наблюдаваше, докато държеше в ръка първата си чаша кафе. Беше едва седем сутринта.

— Изглеждаш уморен.

Той продължи да изучава данните от фондовата борса на един екран и компютърен анализ на възможните места, на друг.

— Аз ли? Мисля, че по-добре не съм спал.

Когато тя приклепна пред него и постави ръка на бедрото му, той я погледна. И въздъхна. Ив го познаваше достатъчно добре, помисли си той, неговото ченге. Точно, както той я познаваше — тя се тревожеше за него.

— Чудя се — започна Рурк, — макар че не ми пука кой ми направи такава услуга и заби нож в гърлото му. Мисля, че е бил някой от картела. Разбираш ли, те трябва да са му платили, но в джобовете му нямаше нищо. Нито една шибана монета нямаше у него, нито в мръсната дупка, в която живееехме. Взели са му всичко, което не е успял да профука по проститутки, за алкохол, или просто загубил.

— Има ли значение кой е бил?

— Не, не особено. Но това ме кара да се чудя — той не бе казал почти нищо, но само това, че тя го слушаше, му помогна да се отпусне. — Ние имаме еднакви лица. Често пъти забравям, но знам, че съм станал това, което съм — сам. Но, Господи, аз изглеждам абсолютно като него.

Ив внимателно седна в скута му и прокара ръцете си през косата му.

— Не мисля така — и го целуна.

— В края на краищата, ние се създадохме един друг, нали скъпа Ив? От две изгубени души, станахме едно стабилно цяло.

— Мисля, че си прав. И това е добре.

Рурк притисна бузата си до нейната и почувства как умората му си отиде.

— Изключително добре.

Ив поседя така още минута, после се отдръпна.

— Стига с тези сантиментални глупости. Имам работа за вършене.

— Когато всичко това приключи, защо ти и аз да не бъдем действително сантиментални?

— Мисля, че може — тя стана, за да се свърже с Дарсиа и да разбере новата информация за издирването. — Никъде никаква следа от него — каза Ив на Рурк, и закрачи из стаята. — Фийни следи транспорта. Нищо не е напускало станцията. Ние го затворихме в кутия, но тя е прекалено голяма и с много ъгли. Имам нужда от Скинър. Никой не познава Хейс по-добре от него.

— Хейс е негов син — припомни й Рурк. — Мислиш ли, че ще ти помогне?

— Зависи колко от ченгето е останало в него. Ела с мен — каза тя. — Той трябва да ни види и двамата. Трябва да свикне с това.

Скинър изглеждаше измъчен, помисли си Ив. Кожата му беше сива и бледа. Тя не знаеше коя е причината за този му вид — болестта или мъката. Предполагаше, че комбинацията от двете щеше да го убие. Но тя отбеляза, че бе облечен в костюм, а на ревера си бе закачил полицейската си значка. Той стоеше нетърпеливо зад жена си, която се опитваше да спре Ив.

— Спри да се суетиш, Бел. Лейтенант — погледът му се плъзна покрай Рурк, не можеше да се застави да го поздрави. — Искам да знаете, че съм се свързал с моите адвокати от името на Хейс. Считам, че вие и началник Анджело правите сериозна грешка в преценката си.

— Не, не сте го направили, командире. Вие сте били твърде дълго полицаи. Оценявам трудността на положението ви, но Хейс е главният заподозрян в две убийства, саботаж и опит да замеси Рурк в тези убийства. По време на бягството си е ранил минувачи и е причинил значителни имуществени щети. Стрелял е по полицаи. В момента възпрепятства задържането си.

— Има обяснение.

— Да, сигурна съм, че има. Той е поел знамето на баща си, командире, и го е понесъл не там, където вие възнамерявахте. Вчера, вие ми казахте, че няма приемливи загуби. Наистина ли мислите така?

— Търсенето на справедливост често... При изпълнение на служебните задължения ние... — той погледна безпомощно към жена си. — Бела, никога не съм имал предвид Реджи или Зита. Аз ли съм ги убил?

— Не, не — тя бързо приближи и обви ръце около него. Той сякаш се сви в нея. — Не е твоя вината. Не си го направил ти.

— Ако искате справедливост за тях командире, помогнете ми. Къде може да е отишъл? Какъв ще бъде следващия му ход?

— Не знам. Мислите ли, че не съм си задавал същите въпроси цяла нощ?

— Той изобщо не е спал — каза й Бела. — Не си пи и болкоуспокояващите. Има нужда от почивка.

— Споделях всичко с него — продължи Скинър. — Доверявах му мислите си, убежденията си, гнева си. Искрах той да продължи моята мисия. Но не по този начин — Скинър се отпусна в едно кресло. — Не е този начина, но аз проправих пътя. Не мога да го отрека. Вашият баща убиваше за забавление, за пари, за дявол знае още какво — каза той на Рурк. — Дори не знаеше имената на хората, които уби. Гледам вас и виждам него. Вие сте неговото потомство.

— Да, така е — кимна Рурк. — И всичко, което съм направил, съм го направил въпреки него. Вие не можете да го мразите толкова силно, колкото аз, командире. Независимо колко много се опитвате, не можете да достигнете мярката ми за него. Но аз не мога да градя живота си върху тази омраза. И да бъда проклет, ако умра заради нея. А вие?

— Омразата ми даде сили да живея през последните месеци — Скинър погледна надолу към ръцете си. — Това ме съсипа. Моят син е старателен мъж. Сигурно има резервен вариант. Вероятно има вътрешен човек, който ще му осигури достъп до хотела. Той трябва да завърши това, което е започнал.

— Да убие Рурк?

— Не, лейтенант. Възмездието ще бъде много по-болезнено. Избрал е вас за мишена — той вдигна ръка към лицето си, лепкаво от пот. — Да отнеме онова, което е най-скъпо на жертвата.

Когато Скинър изстена от болка, Ив пристъпи напред.

— Нуждаете се от медицинска помощ, командире. Трябва да отидете в болница.

— Никакви болници. Никакви здравни центрове. Постарайте се да го заловите жив, Далас. Искам той да получи помощта, от която се нуждае.

— Трябва да си тръгвате — намеси се Бела. — Той не може да издържи повече.

— Ще изпратя доктор Майра — докато Ив говореше, Скинър се свлече в креслото.

— Той е в безсъзнание — Рурк инстинктивно разхлаби вратовръзката на възрастния мъж. — Дишането му е много повърхностно.

— Не го пипайте! Пуснете ме... — Бела се дръпна назад, когато погледа ѝ се сблъска с този на Рурк. Тя въздъхна дълбоко. — Съжалявам. Може ли да ми помогнете, моля? Трябва да го отнесем в спалнята. Лейтенант Далас, ако се обадите на доктор Майра, ще ви бъде много благодарна.

— Тялото му е изхабено — каза Ив, когато двете с Майра посетиха Скинър в спалнята му. — Може би е по-добре, ако не доживее до момента, когато заловим Хейс.

— Тялото му отдавна е било изхабено — поправи я Рурк. — Но сега вече няма причина да живее.

— Нищо не можем да направим, освен да го оставим на Майра. Компютърът не счита, че Хейс ще се върне в хотела. Скинър е уверен в обратното. И аз съм съгласна с командира. Хейс иска мен и знае, че на баща му не му остава много време, затова трябва да действа бързо — тя погледна устройството на китката си. — Изглежда ще ми се наложи да проведе проклетия семинар, в края на краищата.

— И да станеш идеална мишена?

— Ще имам прикритие. Ще съгласуваме действията на твоите хора от охраната с екипа на Анджели, и ако се опита да нанесе удар, ще му откъснем главата като на пиле — Ив посегна да извади комуникатора от джоба си. После извади оръжието си, когато забеляза Хейс да излиза от вратата в края на коридора, която водеше към стълбището. — Спри! — хукна след него, като го видя, че той се върна обратно. — Извикай охраната! — изкрещя на Рурк. — Следи го, къде отива!

Рурк се промуши преди нея през вратата. Оръжието в ръката му бе нерегистрирано.

— Не. Ти го следи!

Вместо да губи време в препирни, Ив се втурна надолу по стълбите заедно с него.

— Обектът забелязан — извика по комуникатора, докато се спускаха по стъпалата. — Отправя се надолу по югоизточната част на стълбището, сега е между двадесет и първия и двадесетия етаж. Движи се много бързо. Внимавайте, обекта може да е въоръжен и опасен —

Ив изключи комуникатора, преди да каже на Рурк: — Не го убивай! Не стреляй в него, освен ако нямаш друг избор.

Изстрелът удари в пода, секунди преди краката им да стъпят на стълбищната площадка.

— Например като сега ли? — попита Рурк.

Ив стреля, наведена през перилата и превърна в развалина подолните стъпала. Хванат в капан, Хейс опита да се върне назад и да избяга през вратата, но от инерцията загуби равновесие и падна тежко върху димящите поломени стълби.

В този момент през вратата нахлу Анджели, стиснала в двете си ръце оръжие.

— Опитваш се да го арестуваш без мен, а Далас?

— Твой е — Ив стъпи върху оръжието, което беше излетяло от ръката на Хейс. — Двама души са мъртви. За какво? — попита го тя. — Заслужаваше ли си?

Устата и крака му кървяха. Хейс изтри кръвта от брадичката си, докато изгаряше Ив с поглед.

— Не. Трябваше да действам по-директно. Още в началото трябваше да те взривя и да те пратя по дяволите, а после да гледам как копелето, с което се чукаш, кърви над теб. Щеше да си струва всичко да знам, че той живее със същата болка, която е причинил неговият баща на другите хора. Командирът щеше да умре с чиста съвест, знаейки, че е получил своята справедливост. Искях да му дам този шанс.

— А даде ли шанс на Уийкс или Зита? — попита Ив. — Каза ли им, че ще умрат за велика кауза?

— Не е необходимо командите да се обясняват. Те почитаха бащите си, както и аз моя. Друг избор няма.

— Ти даде сигнал на Уийкс да ме задържи, а той дори не е подозирал какво ще му струва това. Винтер саботира камерите и когато разбра за какво го е направила, ти я уби.

— Това бяха необходими загуби. Правосъдието изисква възмездие. Вие двамата трябваше да бъдете моя последен подарък за баща ми. Ти в килия — каза той, гледайки към Рурк, — а ти в ковчег — усмихна се на Ив, докато произнасяше тези думи. — Защо не водите семинара си, лейтенант? Защо, по дяволите, не сте там, където е планирано да бъдете?

— Имах конфликт на... — Ив скочи на крака. — О, Боже! Пийбоди! — тя блъсна вратата и излезе в коридора. — На кой етаж? Кой е етажът?

— Ела — Рурк я хвана за ръката и я придърпа в асансьора. — Надолу, четвърти — нареди той. — Завиваме на ляво. Втората врата в дясно извежда зад сцената.

— Взрив. Той обича експлозивни — Ив измъкна отново комуникатора, като си пожела асансьора да побърза. — Тя си е изключила комуникатора! Кучи син! До всички полицаи. До всички полицаи. Незабавно опразнете конферентна зала Д. Всички присъстващи да напуснат незабавно. Възможно взривно устройство. Извикайте сапъорите. Незабавно очистете терена!

Ив изскочи от асансьора и стремително свърна наляво.

„Аз я изпратих там, беше единственото, което се въртеше в главата ѝ. И се радвах за това. О, Господи, моля те...“

В ушите ѝ шумеше, и тя не можеше да разбере от какво е — прилив на кръв, шума на аудиторията или нечии високи заповеди, да се очисти помещението.

После забеляза Пийбоди, застанала зад катедрата и скочи през трите стъпала на сцената. Краката ѝ едва бяха докоснали пода и тя скочи отново удряйки помощничката си през средата на тялото. Отначало и двете полетяха нагоре, след това паднаха в заплетена купчина, причинявайки си натъртвания.

Ив едва си пое дъх, а след това отново го загуби, когато Рурк се приземи върху нея.

Експлозията я оглуши, пода под тях се разтърси. Усети как силната топлина ги обгърна като вълна и се изтърколи в далечния край на сцената като топка.

Горящи отломки като дъжд се посипаха над тях. Ив смътно чу тропота на бягащи хора, викове и изгарящото съскане на огъня. За втори път през последните два дни бе напълно подгизнала от потоците вода на противопожарната система.

— Добре ли си? — произнесе Рурк до ухото ѝ.

— Да. Да. Пийбоди! — кашляйки и със смъдящи от дима очи, Ив се отдръпна назад, погледна бледото лице на своята помощничка и изцъклените ѝ очи. — Цяла ли си?

— Мисля, че да — Пийбоди премигна. — Ако не се счита факта, че имаш две глави, Далас, и едната от тях е на Рурк. Тя е най-красивата. И мисля, че наистина си качила килограми — тя се усмихна вяло и припадна.

— Изглежда има мозъчно сътресение — реши Ив и обърна главата си така, че удари носа си в Рурк. — Макар, че си наистина красив, сега се разкарай от мен, по дяволите. Това е много неприлично.

— Абсолютно, лейтенант.

Докато парамедиците се занимаваха с Пийбоди, а сапъорите ограждаха сцената, Ив седеше пред конферентната зала и пиеше кафе, което някоя неизвестна и добра душа ѝ беше подала. Беше напълно мокра, мръсна, имаше няколко порязвания и множество синини. Мислеше си, че ушите ѝ ще престанат да звънят някъде около Коледа. Но като цяло се чувстваше просто отлично.

— Ще ти се наложи да направиш малко ремонт на тази твоя дупка — каза тя на Рурк.

— Теб човек не може да те заведе някъде, нали?

Тя се усмихна, след това стана, когато Дарсиа приближи.

— Хейс е в ареста. Отказа се от правото си на адвокат. Мисля, че ще свърши в заведение за опасни престъпници с умствени увреждания, няма да попадне в обикновена килия. Той е ненормален. Ако за теб е някаква утеха, Хейс беше много разочарован да разбере, че не си размазана по остатъците от сцената.

— Не може винаги да получаваш това, което искаш — каза Ив.

— Дяволски добър начин да се отървеш от воденето на семинара. Трябва да ти го призная.

— Важното е, че сработи.

Станала вече сериозна, Дарсиа каза.

— Успяхме в допустимия междупланетен срок. Благодаря ти.

— Няма да ти отвърна със „заповядай по всяко време“.

— До края на деня ще имате файловете с пълния ми доклад — обърна се Дарсиа към Рурк. — Надявам се следващото ви посещение да е по-малко... комплицирано — добави тя.

— Беше удоволствие да ви видя в действие, началник Анджело. Сега съм сигурен, че Олимп е в добри ръце.

— Разчитайте на това. Знаеш ли, Далас, ти изглеждаш така, сякаш имаш нужда от една приятна почивка в курорта — тя ги заслепи с брилянтната си усмивка. — Ще се видим по-късно.

— Тя има остър език. Затова ми харесва. Ще ида да видя, как е Пийбоди... — започна Ив, после спря, когато видя Майра да идва към нея.

— Той умря — кратко съобщи докторката. — Имаше време да се сбогува с жена си и да ме помоли да ти предам, че е сбъркал. Гените невинаги определят човека. Бях свидетел на неговия край. Той напусна живота с кураж и достойнство. Помоли ме да ти предам, че би искал да присъстваш на церемонията в службата и погребението му.

— Ти какво му отговори?

— Казах му, че за определянето на човека, невинаги гените са важни. Работата е в характера. Трябва да се върна при жена му.

— Предай й, че съжалявам за нейната загуба, и че правоприлагащите органи загубиха днес един от великите си герои.

Майра се наведе да я целуне по бузата и се усмихна, когато младата жена се извърна.

— Ти имаш добро сърце.

— И остро зрение — допълни Рурк, когато Майра си тръгна.

— Остро зрение?

— За да видиш през мръсотията и сенките същността на човека.

— Всеки се прецаква поне веднъж в живота. Той е отдал петдесет години на значката. Разбира се, това не е било всичко, което е трябвало да направи, но са си петдесет години. Както и да е — тя отхвърли емоциите. — Трябва да проверя как е Пийбоди.

Рурк я хвана за ръката и я целуна.

— Ще отидем да я видим заедно. А след това ще си поговорим за истинска почивка в този хубав курорт.

„За нищо на света, помисли си Ив. Ще се прибера у дома възможно най-бързо.“ Улиците на Ню Йорк бяха най-добрия курорт за нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.